

# Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INȘPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

APRILIE 2019: SPERANȚĂ PENTRU UCRAINA + TĂLHARUL POCĂIT:  
CE A CERUT ȘI CE A PRIMIT + ÎNTRUPAREA LUI ISUS HRISTOS ȘI PĂCATUL  
+ ÎNFRĂȚIRI ADVENTE PESTE PRUT + ISUS ȘI NICODIM - O ÎNȚĂLNIRE CU  
REVERBERAȚII ÎN ACTUALITATE + NICIO ALTĂ GREUTATE + DEPLINA BUCURIE

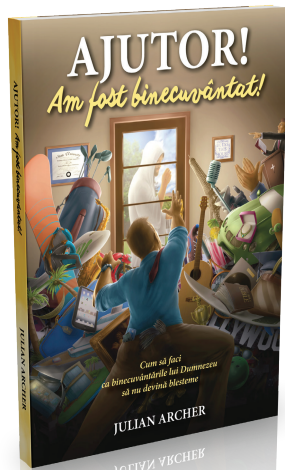
*Libertatea religioasă  
Provocări & Posibilități*



# Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.



ULTIMA CARTE APĂRUTĂ LA EDITURA VIAȚĂ ȘI SĂNĂTATE:

*Ajutor! Am fost binecuvântat!  
Cum să faci ca binecuvântările lui Dumnezeu să nu devină blesteme*

ISUS SPUNE: „IATĂ, EU STAU LA UȘĂ ȘI BAT”, DAR DACĂ NU ÎMI POT DESCHIDE UȘA INIMII COMPLET TOCMAI DIN CAUZA MUNTELUI DE BINECUVÂNTĂRI PE CARE MI LE-A OFERIT DUMNEZEU? DACĂ IUBESC MAI MULT DARURILE DECÂT PE CEL CARE LE DĂ?

**Hope discovery**  
GO DEEPER. FASTER.

cu **AJUTORUL TĂU** am atins  
**1.000.000** de vizualizări  
în doar **3** luni și jumătate

**ÎȚI MULȚUMIM!**

Facebook: HopeDiscovery Romania | Website: www.hopediscovery.ro | YouTube: HopeDiscovery Romania

ZILELE  
UNIVERSITĂȚII  
ADVENTUS

TRANSFORMAȚI  
**LUU**  
așemenea

17-19 MAI 2019

Invitat  
dr. Jan Harry Cabungcal

Înscrieri  
uadventus.ro/zileleua2019

Locurile sunt limitate.  
Vă puteți înscrie până în 8 mai 2019.

Pentru mai multe informații:  
Tel. 0753142622  
Email: secretariat@uadventus.ro

Facebook: Universitatea Adventus

UN PROIECT ADRA ROMÂNIA  
ÎMPOTRIVA VIOLENȚEI ÎN FAMILIE

**CASA ADRA**  
www.adra.ro

CENTRUL DE PRIMIRE ÎN REGIM DE URGENȚĂ  
A VICTIMELOR VIOLENȚEI ÎN FAMILIE

021 25 25 117 | ajutor@adra.ro

Sună la **112** când în jurul tău se petrece un act de agresiune!

Anul XCVI, APRILIE 2019. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szasz; Consultanți: Ștefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Georgel Pirlitu, Viorel Răducan, Iosif Pașca, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725



# NE ÎNTOARCEM ACASĂ!

## Isus coboară cu putere și cu slavă

Curând, apare la răsărit un nor mic și negru, cam de o jumătate de palmă. Este norul care Îl înconjoară pe Mântuitorul și care, de la distanță, pare învăluit în întuneric. Poporul lui Dumnezeu știe că acesta este semnul Fiului omului. Într-o tăcere solemnă, ei privesc norul care, pe măsură ce se apropie de pământ, devine din ce în ce mai luminos și mai plin de slavă, asemenea unui nor mare și alb, având în partea de jos o slavă ca un foc mis-tuitor, iar deasupra, curcubeul legământului. Isus vine pe nor ca un biruitor puternic. [...]

O mulțime nenumărată de îngeri sfinți Îl însoțesc în drumul Său, in-tonând imnuri cerești melodioase. Cerul pare plin de forme strălucitoare – „zece mii de ori zece mii și mii de mii” (Apocalipsa 5:11). Nicio pană omenească nu poate descrie scena, nicio minte muritoare nu este capabilă să-și închipuie splendoarea ei. [...]

Împăratul împăraților coboară pe nor, învăluit în foc strălucitor. Ceru-rile se înfășoară ca un sul de pergament, pământul tremură înaintea Lui și fiecare munte și insulă sunt mutate din locul lor.

– *Tragedia veacurilor*, pp. 640–642.

## Ne întoarcem acasă!

Dreptii în viață sunt schimbați „într-o clipă, într-o clipeală de ochi” (1 Corinteni 15:52). La glasul lui Dumnezeu, ei sunt glorificați, făcuți nemuritori și, împreună cu sfinții înviați, sunt înălțați în văzduh pentru a-L în-tâmpina pe Domnul lor. Îngerii îi „vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă” (Matei 24:31). Copiii mici sunt aduși de îngerii sfinți în brațele mamelor lor. Prietenii despărțiți de mult timp prin moarte sunt acum reuniți pentru a nu se mai despărți ni-ciodată și, cu cântări de bucurie, urcă împreună spre cetatea lui Dumnezeu. – *Idem*, p. 645.

Noi toți am intrat în nor și am urcat timp de șapte zile spre marea de cristal.

– *Scrieri timpurii*, p. 16.

## Revenirea Domnului Hristos

Oh, cât de minunat va fi să-L vedem pe Mântuitorul și să fim primiți cu bucurie ca răscumpărați ai Săi! Am așteptat mult, dar nu trebuie să ne pierdem nădejdea. Dacă vom putea doar să-L vedem pe Împărat în toată frumusețea Lui, vom fi fericiți pentru totdeauna. Îmi vine să strig cu voce tare: „Ne întoarcem acasă!” ■

– *Mărturii*, vol. 8, p. 253.

Ellen G. White, *Evenimentele ultimelor zile*, pp. 198, 202, 203.

## CUPRINS

### 3 Editorial

Szasz Ernest  
*Ne întoarcem acasă!*

### 4 Tematica lunii

Dragoș Mușat  
Dănuț Obăgeanu  
Sergiu-Daniel Macovei  
Gabriel Ișvan  
Petre Niță  
Anca Beniamin  
Mihaï Miron  
*Libertatea religioasă –  
provocări și posibilități*

### 9 Misiune

Ion Cernușcă  
Traian Aldea  
Eduard Călugăru  
Loránd Balla  
Robert Georgescu  
Ștefan Tomoiagă  
Toader Brândzanic  
*Speranță pentru Ucraina*

### 15 Biografii

Cristian Trenchea  
Joseph Bates (4)

### 16 Teologie

Laurențiu Moț  
*Tâlharul pocăit:  
ce a cerut și ce a primit*

### 18 Doctrină

Szallós-Farkas Zoltán  
*Întruparea lui Isus Hristos și păcatul (2)*

### 21 Misiune

Daniel Nițulescu  
*Înfrățiri advente peste Prut*

### 24 Hermeneutică

Daniel Olariu  
*Principii hermeneutice de interpre-tare a cărții Daniel: procedeul literar al revelației (3)*

### 26 Spiritual

Dan Constantinescu  
*Isus și Nicodim – o întâlnire cu  
reverberații în actualitate*

### 28 Apologie

Ștefan Radu  
*Nicio altă greutate (1)*

### 30 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

### 31 De la inimă la inimă

Ștefan Tomoiagă  
*Deplina bucurie*



# LIBERTATEA RELIGIOASĂ – PROVOCĂRI ȘI POSIBILITĂȚI

1. Care sunt principalele temeri pe care le aveți, legate de libertatea religioasă din țara noastră?
2. În efortul nostru de a prezenta adevărurile specifice credinței noastre, ce putem face pentru a nu stârni reacții de împotrivire necesare?
3. A lupta pentru libertatea religioasă a celorlalți înseamnă a-i cunoaște. Cum îi putem cunoaște mai bine pe semenii noștri și problemele pe care le au legate de păstrarea libertății de conștiință?
4. Până unde ar trebui să se implice un creștin în exprimarea opiniilor sale legate de unele lucruri pe care le consideră incorecte din viața politică a lumii în general sau a țării sale?
5. Ce am putea face pentru a transmite semenilor noștri o imagine cât mai corectă despre biserica noastră?



1. Libertatea religioasă, un drept al omului prin creație, poate fi pierdută din cauza lipsei de interes din partea noastră. Principala temere este aceea că nu mai trebuie să facem nimic, nu mai trebuie să fim proactivi, ci doar să ne bucurăm de ea. Când vorbim despre acest aspect, cred că proactivitatea este importantă. Zilnic trebuie susținută prin rugăciune și acțiune. Apoi libertatea religioasă nu înseamnă trăirea în compromis sau toleranță, ci este un drept care vorbește despre egalitatea tuturor, neexistând priorități sau accente naționaliste ale vreunei religii. Cred că fiecare membru al bisericii are datoria morală să influențeze promovarea libertății de conștiință în raza lui de acțiune.

2. Adevărurile specifice credinței trebuie prezentate în mod pozitiv și dinamic. Sursa acestor adevăruri trebuie să fie Biblia, Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. Apoi trebuie arătate beneficiile celui care este posesorul acestor adevăruri și care le aplică în viața lui. Aceste beneficii pot

avea valențe actuale sau istorice. Nu trebuie exclusă din prezentarea și valoarea profetică a adevărului.

3. Pe semenii noștri îi putem cunoaște comunicând cu ei. Cred că de aici putem începe cunoașterea, apoi să descoperim elementele ce ne unesc. În promovarea libertății religioase și de conștiință, există multe domenii în care putem face front comun și, împreună cu ceilalți, să oferim sugestii autorităților pentru deblocarea anumitor situații-limită sau tensionate. Apoi trebuie să reacționăm atunci când ei sunt defavorizați sau discriminați.

4. Cred că Ziua Porților Deschise ne ajută în acest demers. Acțiunile și serviciile divine ale bisericii sunt publice și trebuie să-i invităm pe oameni la închinare publică. Apoi trebuie să fim atenți la nevoile lor și să îi sprijinim atunci când au nevoie de noi. Servicii religioase dedicate celor ce lucrează în școli, spitale, poliție, servicii în care ne rugăm și ne exprimăm aprecierea pentru munca lor, vor fi întotdeauna bine-venite. Un alt aspect este acela al preocupării în domeniul legislativ. Ar fi foarte bine dacă am avea persoane cu pregătire juridică specializată în biserică.

5. Implicarea socială dezinteresată are beneficii enorme. Apoi activitățile de tineret pe diverse categorii de vârstă, cu programe specifice sunt foarte apreciate. Oferirea unei grupe suport pentru cei ce trec prin situații-limită este o altă activitate ce poate fi desfășurată. Aș sugera și servicii divine de apreciere pentru cei ce trudesc în localitatea noastră, servicii însoțite de o recompensă simbolică ce va marca în timp relația noastră cu ei. ■



**Dragoș Mușat**, președinte Asociația  
Conștiință și Libertate, director Departamentul  
Libertate Religioasă, Uniunea Română





1. Societatea actuală este caracterizată tot mai mult de indiferență religioasă. În acest context, fiecare este pe deplin liber să creadă sau nu, să creadă ceva sau altceva. Ceea ce ne-ar putea îngrijora ar fi modul în care este perceput și manifestat actul misionar. Înțelegem libertatea nu doar ca pe un context în care să avem o credință anume, ci și posibilitatea de a ne face cunoscută credința și de a convinge un număr cât mai mare de persoane să adopte credința noastră. Și aici apar tensiunile. Ne interferăm cu credințele celor din jur și nu suntem întotdeauna conștienți și preocupați de libertatea celui alt. Ne-am preocupat aproape exclusiv doar de libertatea noastră și ar fi timpul și cazul să avem în atenție și dreptul celorlalți de a avea o credință așa cum doresc sau înțeleg ei.

2. Răspunsul depinde de modul nostru de a vedea misionarismul: ca ofertă sau ca invazie. Atâta timp cât misionarismul este și rămâne o ofertă, ne vom afla în zona de corectitudine față de drepturile și libertățile celor din jur. Dacă, din prea mult zel sau din alte considerente, transformăm oferta în invazie și încercăm să ne impunem convingerile, atunci depășim limita a ceea ce este drept și producem reacții de împotrivire.

3. Este dificil să consideri că ai credința corectă, și totuși să militezi pentru dreptul altora de a avea o credință diferită. Probabil că singura cale de a reuși să lupți pentru libertatea religioasă a celui alt, fără să relativizezi totul, este să ajungi întâi să îl cunoști. Cunoașterea este posibilă doar prin apropiere. Să căutăm, cât mai mult posibil, să fim

lângă oameni, să îi iubim, să îi înțelegem, să ne deschidem inima pentru ei. Înțelegându-i, vom fi mai dispuși să acceptăm deosebirile dintre noi.

4. Trebuie să învățăm să ne facem cunoscuți. Am trăit mulți ani în anonimat pentru că doar așa puteam supraviețui ca biserică. Acum există libertatea necesară pentru a ieși din obscuritate. Tot ceea ce face, biserica trebuie să facă la vedere. Să nu ne mai ascundem în spatele unor asociații precum AMiCUS, ASEF, ASUP etc. Să ne prezentăm valorile și convingerile cu decență și încredere. Să purtăm și să exprimăm numele bisericii noastre. În același timp, este necesar să nu facem confuzii. Să nu transmitem convingeri personale ca și cum ar fi convingerile bisericii. Să nu punem numele bisericii pe ceea ce nu aparține bisericii.

5. Uneori nu ne dorim să fim cunoscuți așa cum suntem. Pentru că nu suntem așa cum ar trebui să fim. De aceea, prima preocupare ar trebui să fie aceea de a trăi o credință autentică, în deplină armonie cu principiile bisericii. Atunci, doar atunci, putem fi în măsură să exportăm valorile pe care le avem. Societatea dorește să vadă în noi ceea ce este adevărul. Altfel, indiferent de activitățile prin care încercăm să ne facem cunoscuți, vom fi ipocriți și influența noastră nu va fi benefică. ■

Dănuț Obăgeanu, director Departamentul  
Libertate Religioasă, Conferința Banat



1. Cred că libertatea religioasă este un drept conferit prin jertfa Mântuitorului și nimic nu trebuie să ne bucure mai mult decât semnele clare ale revenirii Sale. Cuvintele Scripturii se vor împlini în ciuda indiferenței și lipsei de acțiune. Teama este benefică în măsura în care vom realiza cursul istoriei, rolul pe care îl avem și determinarea de a câștiga mântuirea pentru slava lui Dumnezeu.

2. Dacă tot ce facem urmează principiile scrise în Cuvânt, biserica lui Hristos va avea în continuare soluții salvatoare pentru problemele la care căutăm răspunsuri pertinente. Există reacții de împotrivire reală față de adevărurile care sunt mărturii deranjante ce mustră necredința și răutatea. Însă exemplul practic de viețuire al Mântuitorului, un mod blând, plin de bunătate și înțelepciune prin Duhul Sfânt, va trezi și reacții de susținere și încurajare.

3. Ancorarea noastră fermă în Dumnezeu oferă soluții pentru lumea reală a problemelor bulversante cu care ne confruntăm în viața de zi cu zi. Tot ce alegem să facem pentru mântuirea noastră și a celor din jur are în mod uimitor un efect de cascadă. Este revigorant să trăiești în libertate, deoarece trăind valorile în care crezi, se văd efectele în

viața semenilor noștri. Îi putem cunoaște pe semeni atunci când suntem o parte a soluției împotriva indiferențelor lumii acesteia, într-un mod mântuitor.

4. Cred că trebuie să oferim în continuare o imagine reală a lui Isus Hristos în acțiunile, deciziile gândurile și mai ales credința noastră, a fiecăruia dintre noi, ca factor de stabilitate și speranță, cel puțin pentru comunitatea din care facem parte. Valorile și biserica lui Hristos se reflectă prin credință, prin gânduri curate, printr-o atitudine gingașă și blândă în lupta noastră consecventă și fermă pentru dreptate și libertate.

5. Este oportunitatea fiecăruia de a avea o inițiativă mântuitoare în biserica lui Hristos. Trebuie să acționăm unitar ca biserică în privința deciziilor luate, atenți la planul lui Dumnezeu. Planurile bisericii locale trebuie să aibă o orientare echilibrată, atât spre interiorul bisericii, cât și spre exteriorul ei. Lumea trebuie privită nu ca un lucru din afara bisericii, ci ca o extensie a ei. Fiecare acțiune a membrilor este o parte a vieții bisericii și contează. Putem contribui nu doar prin semnalarea corectă a oportunităților și pericolelor, ci și prin punerea în practică a deciziilor luate în comun,

conform Cuvântului scris. Este important pentru biserica locală să poată lăsa mărturie concrete ale acțiunilor ei pentru a putea crește și îmbunătăți cu fiecare pas planurile și proiectele misionare ale mișcării bisericii noastre. Astfel de activități includ și nu se limitează la educație, suport spiritual, sănătate, hrană, haine pentru cei în nevoie, voluntariat chiar și cu bătrâni pentru bătrâni, vizitarea celor din închisoare, ci

mai ales oferirea darului lui Hristos: mântuirea, acționând unitar, proactiv și ferm în problemele sociale ale comunității din care facem parte. ■

**Sergiu-Daniel Macovei**, director Departament Libertate Religioasă, Conferința Moldova



**1.** Presiunea socială a celor două extreme: una caracteristică Vestului, cea a libertăților individuale exploataată de minoritățile imorale (comunitatea LGBT, identitatea de gen etc.) și care pune în dificultate discursul minorităților religioase despre idealul libertății de conștiință; cea de-a doua, caracteristică Estului, cea a protecției grupului tradițional, care vede tot ceea ce nu aparține de specificul țării ca fiind periculos și necesar de eliminat (sub argumentul protecției valorilor tradiționale, citim în presa zilelor noastre despre interzicerea Martorilor lui Iehova, arestarea liderilor și torturarea unor membri ce aparțin acestei comunități în Rusia). Sub aceste două extreme, societatea românească poate prelua inițiativa de a afecta negativ cadrul libertăților religioase generoase de acum.

**2.** Consider că trebuie să facem exact ce ne propunem: să predicăm adevărurile specifice credinței noastre. Aceasta înseamnă că este bine să ne concentrăm mai mult asupra Bibliei și mai puțin asupra atacurilor îndreptate spre credințele sau practicile altor culte. Pur și simplu, Adevărul trebuie astfel prezentat astfel încât de la sine să producă în mintea ascultătorilor concluziile dorite. Adevărul trebuie să demaște falsul altor credințe și practici religioase, fără să folosească ironii, atacuri sau „demascări” în contextul public evanghelic.

**3.** Recomand calea instituțională pentru a-i ajuta pe semenii noștri care se confruntă cu probleme legate de libertatea de conștiință. Bisericile locale sau filialele Asociației Conștiință și Libertate pot fi cele mai bune instrumente pentru a lua poziție în favoarea eliminării discriminărilor pe motive de conștiință. Acest lucru se face prin rugăciune și împreună-simțire, dar și pe căile instituționale: adrese, petiții etc.

**4.** Noi trebuie să ne propunem să creăm programe în care să prezentăm semenilor noștri într-un mod concis și echilibrat preocupările Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Dacă nu umplem noi în mod intenționat acest gol de informație, indivizii ce compun societatea vor ști despre adventiști ceea ce le spune gura lumii. Fiecare biserică locală ar trebui să gândească și să organizeze poate o dată pe an un program (din cele sugerate la punctul 5), prin care să aducă în atenție și să prezinte câte o preocupare definitorie pentru misiunea adventă.

**5.** Programele și activitățile sunt numeroase, iar sugestiile din acest articol pot fi îmbogățite de imaginația și experiența liderilor locali. Biserica poate să organizeze programe de genul „Sabatul Porților Deschise”, în care să invite oficialități și reprezentanți ai instituțiilor locale (școală, poliție, primărie, spital, dispensar etc.). Comunitatea locală poate organiza programe de promovare a sănătății, în cadrul cărora să prezinte deschis sistemul adventist de sănătate, istoricul lui, performanțele obținute și valorile popularizate în toată lumea. Același lucru se poate face și în cazul educației adventiste, mai ales în zonele unde este prezentă o instituție de educație ce aparține Bisericii Adventiste, cât și programe în oricare alt domeniu de interes promovat de Biserica Adventistă. ■

**Gabriel Ișvan**, director Departament Libertate Religioasă, Conferința Muntenia





1. În România ultimilor ani, realitățile prezente au generat o atmosferă dominată în linii mari de toleranță. Cu toate acestea, este necesar să reținem câteva lucruri pe care le consider importante:

a) Istoria a demonstrat faptul că libertatea religioasă este o realitate fragilă, schimbătoare și, în mod constant, trebuie susținută prin cadrul legislativ și educarea mentalităților oamenilor. În acest sens, este o probabilitate ridicată ca, în funcție de anumite schimbări sau crize care pot să apară, atmosfera de toleranță să suporte transformări.

b) Apoi există riscul unei teoretizări a conceptului de libertate religioasă, lucrurile să fie bune la un moment dat, declarațiile publice să fie elogioase despre cât de valoroasă este libertatea de conștiință, dar, în realitate, oamenii să nu fi înțeles sau trăit schimbări profunde la nivelul gândirii. Libertatea religioasă are de-a face cu omul și sistemul lui de valori și acolo trebuie să aibă loc schimbările autentice!

2. Atunci când suntem atenți la oameni și la structura lor spirituală sau emoțională, vom căuta să dovedim înțelepciune în a transmite doctrinele noastre specifice. Domnul Hristos a fost aproape de oameni, în contact cu aceștia și mai apoi le-a prezentat adevărul mântuitor. Faptul că deținem doctrine specifice nu trebuie să ne facă infatuați, ci mai degrabă mai responsabili, mai atenți cu privire la frumusețea și valoarea adevărilor și la felul în care le vom transmite.

3. Este necesar să-i conștientizăm pe oameni despre valoarea pe care o au prin actul creației și răscumpărării, să le vorbim despre unicitatea lor și despre darul suprem

pe care îl dețin – libertatea de conștiință și religie. Informându-i corespunzător pe semenii noștri despre problematica libertății religioase, le putem fi aproape și, de asemenea, îi putem susține ori de câte ori vor fi probleme.

4. Noi trebuie să fim transformați în raport cu frumusețea valorilor deținute. Doar atunci vom putea fi mai relevanți în raport cu semenii noștri și mai aproape de ei. Unii oameni Îl vor percepe pe Dumnezeu și vor percepe biserica în funcție de cum suntem noi ca creștini. Semenii noștri au nevoie de autenticitate și prietenie, iar creștinii transformați prin Duhul Sfânt vor fi permeabili și vor transmite valori și lucruri nobile către societate. *Așadar, înainte de a spune, trebuie să fim!*

5. Rolul bisericii este să fie o purtătoare de lumină și speranță în mijlocul societății. Biserica se poate pregăti și poate organiza programe educative sau cu caracter social, poate aborda tematici spirituale sau cu conținut psihologic, pentru a fi de folos celor pe care îi slujește. Biserica nu este o enclavă, ci este precum un soare, din care pornesc oamenii (razele) care se îndreaptă spre semenii. Dincolo de programe și conținutul acestora, oamenii de lângă noi au nevoie de prietenie și compasiune, iar un creștin transformat prin har este sociabil, om de caracter și respectuos cu semenii, indiferent de statutul lor social sau de religia lor. ■

Petre Niță, director Departament  
Libertate Religioasă, Conferința Oltenia





1. Apartenența României la Uniunea Europeană nu reprezintă o garanție absolută în ce privește libertatea religioasă. Cazul recent al Bulgariei, în care o lege a cultelor foarte restrictivă a fost pe punctul de a fi validată în parlament, e un avertisment foarte serios. Cele mai subtile atacuri în România ar putea fi legate de limitarea exprimării libere a credinței sub pretextul de limitare a prozelitismului și de restrângere a posibilităților de înființare a unor noi biserici în cadrul cultelor deja recunoscute.

2. Va exista întotdeauna o tensiune între afirmarea identității religioase proprii și respectul față de credincioșii din alte biserici. Provocarea este de a prezenta cu amabilitate aspectele mai delicate ale credinței proprii, respectând libertatea exprimării unor opinii diferite, fără a deveni agresivi față de persoanele cu convingeri diferite.

3. Printre cele mai eficiente mijloace experimentate sunt evenimentele publice organizate pentru promovarea libertății religioase, care de multe ori au adus aproape oa-

meni cu perspective diferite, oferind ocaziile necesare pentru mai multă cunoaștere.

4. În primul rând să ne trăim credința în cercul nostru de influență. O credință doar teoretică nu mai este de natură să impresioneze dacă nu este vizibilă în circumstanțele cele mai mărunte și obișnuite ale vieții. Un mod de viață clădit pe valori deosebite și reflectat ca atare nu poate trece neobservat.

5. Cele mai eficiente activități sunt cele care vin în sprijinul nevoilor comunității locale. O acțiune de binefacere, un proiect care să ofere ajutor și sprijin unei anumite categorii vor dărâma multe prejudecăți. A rămâne doar între zidurile bisericii exprimă o înțelegere limitată a locului și rolului bisericii în societate. ■

Anca Beniamin, director Departament Libertate Religioasă, Conferința Transilvania de Nord



1. Libertatea religioasă în România a avut o evoluție pozitivă în ultimele trei decenii. În plan național există un climat, în general, pozitiv și favorabil pentru toți cei care doresc să dezvolte o experiență religioasă în comparație cu alte perioade istorice ale dezvoltării naționale și în comparație cu alte state ale lumii.

Principalele motive de îngrijorare la nivel local sunt mai degrabă cele care ar putea veni ca o reacție la evenimentele ce se desfășoară la nivel mondial.

Conflictele armate, crizele alimentare, sărăcia la scară mondială, potențialul unor noi crize economice constituie factori care oricând ar putea schimba climatul libertății religioase la nivel global, dar și la nivelul țării noastre.

În România (deși există un climat general pozitiv) ies în evidență situații cu un nivel scăzut de toleranță față de valorile, convingerile și apartenența religioasă ale celuilalt, mai ales în zona rurală. În zona urbană se dezvoltă curente

de intoleranță față de valorile și idealurile moral-spirituale promovate și reprezentate de biserică (ca instituție).

2. Considerăm că este necesară o orientare clară spre împlinirea nevoilor celor din jurul nostru, ca ulterior să fie abordate subiecte care conțin un adevăr specific. O biserică este chemată să-și îplinească misiunea prin manifestarea darurilor spirituale cu care a fost înzestrată de sus. Abordarea agresivă, provocatoare și fără bun-simț va stârni o reacție de respingere, care va produce o ruptură iremediabilă în cele mai multe cazuri. Noi nu suntem chemați să fim provocatori, ci vestitori ai mesajului divin revelat.

3. Întrebarea conține răspunsul. Pentru a-i cunoaște pe semenii noștri, ar trebui să luptăm pentru ei, să-i susținem în dorința lor de a păstra valorile libertății individuale și, mai ales, cele ale libertății de conștiință.

4. Credincioșii pot comunica și transmite o imagine corectă despre biserică și valorile ei eterne prin implicarea activă la nivel social și cultivarea de relații personale și publice de înaltă calitate. Aceasta este calea spre dărâmarea multor prejudecăți și înlăturarea multor idei preconcepute.

5. Biserica locală are vocația de a dezvolta programe și activități spirituale, sociale, de educație și sănătate, care să răspundă nevoilor semenilor. O implicare activă a bisericii locale în viața oamenilor prin proiecte pe termen lung va avea un impact deosebit, atât în viața semenilor din jur, cât și în viața celor implicați în slujire. ■

Mihai Miron, director Departament Libertate Religioasă, Conferința Transilvania de Sud







# SPERANȚĂ PENTRU UCRAINA

**D**e aproape cinci ani, în estul Ucrainei se aud bubuituri de tun, împușcături de arme automate și circula știrile despre pierderi omenești – cel puțin doi, trei decedați sau răniți zilnic. În această zonă, oamenii au nevoie de hrană fizică și spirituală, de Isus, care să le dea o speranță și un viitor luminos. Echipa de evangheliști din România, coordonată de președintele Uniunii, fratele Ștefan Tomoia-gă, a sosit pe data de 25 ianuarie la Cramatorsk, oraș principal din regiunea Donbass, al doilea după Donețk. Cam în aceeași zi au sosit și cei șapte traducători coordonați de fratele Cernușcă Ion, de la Centrul Român din Ucraina. Fiecare evanghelist din România a făcut cunoștință cu traducătorul său și le-a fost desemnat teritoriul unde urma să se desfășoare evanghelizarea.

Pastorii bisericilor adventiste din zona Donbass au venit cu autoturismele proprii pentru a călători spre locul destinat. Când președintele Uniunii Ucrainene, fratele Stanislav Nosov, și președintele Conferinței Ucraina-Est, fratele Lev Vertilo, au repartizat locurile de evanghelizare, noi cei prezenți nu aveam idee cât de aproape sau de departe se află bisericile și localitățile respective. Plecând pe un drum cu zăpadă și ghețuș, am înțeles că situația e cu mult mai serioasă decât știam noi.

Grupul de evangheliști și traducători a fost alcătuit din următoarele persoane:

1. Ștefan Tomoia-gă – Valerii Grib;
2. Eduard Călugăru – Ion Cernușca;
3. Traian Aldea – Vitalii Stirenco;
4. Balla Loránd – Alexei Corovițchi;
5. Benjamin Stan – Ion Scripcari;
6. Robert Georgescu – Vasile Popovici;
7. Toader Brândzanic – Gheorghe Cernăuțan.

Am călătorit aproape patru ore până în orașul Selidovo. Echipa noastră a fost alcătuită din: fr. Eduard Călugăru, fr. Ion Cernușca – traducător și Andrey Vypuschenko – pastorul comunităților Selidovo și Gorneac. Am făcut 130 de kilometri pe un drum foarte stricat. În fiecare oraș se puteau observa mine uriașe de cărbune, dar nu toate erau în exploatare și oamenii rămași fără lucru așteptau de la stat ajutoare pentru a supraviețui.

Întâlnirile de evanghelizare de la Selidovo s-au desfășurat în Casa de rugăciune a Bisericii Adventiste. Membrii adventiști au rămas foarte puțini. Musafirii care au par-

ticipat au fost cam 15 persoane. La Gorneac, întâlnirile erau seara, în Școala de Muzică a orașului. Zilnic veneau să asculte adevărul biblic cam 35 de persoane, majoritatea femei, și 10 copii. Oamenii veneau cu o oră mai înainte de a începe prezentarea și așteptau în frig până când începea programul. La Selidovo era puțin mai cald în încăpere, deoarece era un frate, fost miner, care încărcă soba cu cărbune. Oamenii erau atât de interesați să asculte seria de teme „Alege binele!”, că înregistrau pe telefon fiecare prezentare, ca să asculte apoi acasă împreună cu toată familia.

La terminarea evanghelizării a fost foarte greu să te desparți de acești oameni ascultători, atenți și doritori de a cunoaște iubirea Domnului Isus. Pastorii comunităților locale vor continua lucrarea, prezentând seminarul „Așa vorbește Biblia”. ■

Ion Cernușcă, Centrul Român din Ucraina



## Cu Evanghelia printre gloanțe

Eu am activat în două orașe, cele mai apropiate de zona aflată sub presiunea războiului, Constantinskaia și Torețk. În fiecare zi prezentam prelegeri în cele două centre, o întâlnire era la ora 14, iar a doua la ora 17, distanța dintre orașe fiind de circa 30 km, dar drumul dura mai mult fiindcă era un post de control al poliției, deoarece treceam în zona militarizată. Nu pot spune că erau comunități; în Constantinskaia era o adunare, avea o casă de rugăciune într-o casă amenajată, pretindeau că au vreo 25 de membri, dar veneau între 8 și 10, și nu aveau un prezbiter și un comitet complet, deoarece nu aveau niciun bărbat care să poată fi ales, iar ei nu acceptă femei drept conducători de biserică. Cred că numărul mic de frați și prieteni s-a datorat faptului că programul de aici era la ora 14, iar casa de rugăciune era la marginea orașului. În Torețk era doar o grupă de trei membri și un evanghelist care lucra acolo, de fapt un pastor pensionar reactivat, și acesta originar din Moldova – Basarabia, care vorbea română. Grupa aceasta se aduna într-o sală mică din clădirea unui hotel, chiar în centrul orașului, ceea ce a favorizat venirea mai multor persoane, între 15 și 25 de persoane la fiecare întâlnire.

Programul a început cu o temă de sănătate, în prima parte, apoi prezentarea evanghelică. Pentru primele 4-5 întâlniri, temele de sănătate erau partea principală, 40-50 de minute, iar tema spirituală doar 10-15 minute, așa că nu se putea ține o predică, ci doar un scurt mesaj evanghelistic. În partea a doua, prezentarea evanghelică a ocupat un loc mai important, iar în final era în majori-

tatea timpului. Ascultătorii erau bărbați și femei interesați de probleme de sănătate, care treptat, treptat au început să guste și adevărul Evangheliiei. Pentru început nu știau nimic despre rugăciune, despre Evanghelie, nici nu știau să se ridice în picioare la rugăciune, dar destul de repede au intrat în atmosfera Bibliei și am reușit să avem o activitate frumoasă. Au solicitat să ne rugăm pentru ei, au povestit, în particular, problemele lor și au solicitat mijlocirea noastră. În final putem spune că aveam o grupă de prieteni care erau interesați de problemele mântuirii și cu care se va continua pregătirea pentru botez. Am mari speranțe că la Torețk se vor câștiga multe suflete pentru Hristos și se va putea organiza o comunitate.

La Constantinskaia lucrarea a mers mult mai greu, veneau doar 4-5 prieteni, dintre care doi, o familie, veneau regulat și sunt speranțe mari să primească credința. Un lucru bun a fost acela că nu s-a stimulat cu nimic venirea lor la adunare, nu s-a dat niciun cadou în timpul evanghelizării, dar s-au pregătit pentru mai târziu. Deoarece oamenii erau foarte săraci și cei mai mulți nu aveau serviciu, era mare nevoie ca să fie ajutați și cu alimente, lucru care s-a făcut după terminarea evanghelizării. Unii au cerut Biblii, le-au fost pregătite pentru final, iar la unii le-am dat noi mai devreme decât programaserăm, deoarece le doreau foarte mult.

O lucrare suplimentară am avut la o biserică penticostală unde am făcut două vizite, iar apoi ei ne-au invitat să le explicăm anumite teme despre Duhul Sfânt, deoarece nu știau, și au rămas foarte mulțumiți de ceea ce le-am prezentat noi. Aveau o comunitate mare, peste 60 de persoane, dar se adunau tot într-o casă amenajată. Ei nu aveau construcții speciale, destinate acestui scop, așa cum avem noi.

Am avut un pastor foarte de treabă care, împreună cu soția lui, s-a implicat mult în lucrare. El ne ducea cu mașina în cele două centre de prezentare și era singurul care avea o mașină în tot districtul de trei comunități. Era foarte ocupat cu o mulțime de activități administrative, avea și responsabilitatea lucrării de colportaj în cadrul conferinței și nu avea timp să se ocupe de prieteni sau de comunitate. Această lipsă de implicare directă, pastorală sau evanghelistică, cred că era marea lor problemă și motivul pentru care aveau comunități așa de slabe.

Am avut ca traducător un tânăr român, un pastor aflat în primul său an de lucrare. El nu



cunoștea foarte bine limba rusă și nici limba română, dar s-a descurcat destul de bine. Am avut o bună colaborare. Misionarul medical a fost un bărbat foarte bine pregătit, pot spune un specialist în problemele coloanei vertebrale și articulare, care a fost foarte apreciat de ascultători. El prezenta seminare de sănătate în Power Point, iar la final îi examina pe cei doritori și făcea mici tratamente. Au avut și misionari muzicali, chemați special pentru această lucrare, bărbați care cântau frumos la chitară și cu vocea, care au cântat în fiecare seară. Din punct de vedere organizatoric, totul a fost bine, dar așa cum s-a putut trage concluzia, nu este destul doar un program bun și o organizare perfectă. Ceea ce lipsea era partea afectivă, aportul de suflet, devoțional, lucrarea de la om la om aproape că nu era, de unde și rezultate slabe și bisericele slabe. Acolo unde era un misionar voluntar bine pregătit și devotat lucrării, care își vizita prietenii, se putea vedea diferența: erau mulți prieteni care veneau regulat și care dovedeau un interes din ce în ce mai mare față de mântuire.

Mă rog Domnului ca sămânța semănată să încolțească și să dea roade. Această nouă expe-



riență ne-a dovedit încă o dată că adventismul este o familie mare, puternică și unită, care simte împreună și se ajută la nevoie. Domnul să binecuvânteze lucrarea Sa! Amin!" ■

Traian Aldea, pastor pensionar

### „Cineva Important bătea la ușa inimii sale.”

**SELIDOVO.** – O doamnă mai deosebită a participat la întâlnirile de evangelizare. Sâmbăta, 2 februarie 2019, după ce a participat și la programul de dimineață, și la cel de după-amiază, la sfârșitul penultimei prezentări ne-a spus ca la ultima întâlnire din program nu va mai putea participa. Urma să plece la Moscova. Acolo avea un loc de muncă. Trebuia să plece mai de mult, însă căzuse și se lovise. A trebuit să amâne plecarea ca să se refacă. Acum era gata de drum. Se întreba însă: „A fost o simplă întâmplare că am căzut și m-am lovit și a trebuit să amân plecarea mea sau aceste lucruri s-au întâmplat ca să particip la acest program?”

**GORNEAC.** – Într-o seară, o doamnă tânără, cu înfățișare distinsă, a venit la evangelizare. A fost foarte atentă la ceea ce s-a prezentat. La sfârșitul programului s-a apropiat și a pus mai multe întrebări. Așa am aflat că locuia la Moscova. Venise pentru trei zile în vizită în localitate și a auzit că în sala de festivități de la Școala de Muzică este un program deosebit. Într-o localitate de mineri, de unde foarte mulți au plecat, la doar 15 km de front, se întâmplă ceva. A fost curioasă și a venit. A fost foarte impresionată de ceea ce a

văzut și ascultat. Înainte să plece a primit adresa Bisericii Adventiste din Moscova. Cu siguranță că nu era doar o simplă întâmplare. Cineva important bătea la ușa inimii sale!

La sfârșitul programului de evangelizare, l-am întrebat pe tânărul pastor Andrey Vypuschenko care i-au fost așteptările și cum apreciază ceea ce s-a făcut. Atunci am aflat că în acea zonă nu se fac evangelizări pe timp de iarnă. Pentru ei, această perioadă este cea mai nepotrivită. Ninsese mult, era ger și se gândea că nu vor veni musafiri. Două biserici adventiste mici, cu cei mai mulți membri plecați, nu vor reuși să facă mare lucru. Cu toate acestea s-a implicat, s-a pregătit, iar rezultatele au fost mult peste așteptări. După ce am plecat, mi-a trimis un mesaj după primele întâlniri cu cei doritori să studieze în continuare. La Selidovo participaseră 18 persoane, iar la Gorneac, 28 de adulți și 3 copii.

„Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său.” (Luca 10:2) ■

Eduard Călugăru, Uniunea Română

## Părtășie și ospitalitate

Mă gândesc cu nostalgie și bucurie la cele zece zile petrecute în regiunea Donețk, alături de frații mei ucraineni. Mi-am amintit de perioada slujirii mele acolo, m-am întors aproximativ 20 de ani în trecut din toate punctele de vedere. Părtășia fraților din Ucraina este precum era la noi în urmă cu 20 de ani, atunci când ne foloseam și noi de cărbuni pentru încălzirea locuințelor. Oamenii zâmbesc puțin și suspină mult, însă aceste condiții de viață îi unesc în jurul sobei la discuții spirituale interminabile atunci când afară este foarte frig. Am simțit în Ucraina acea părtășie la care visam de mult timp, oameni care nu erau grăbiți, oameni care nu erau plictisiți de o predică mai lungă și oameni care de fiecare dată te așteptau nerăbdători la o nouă discuție despre Dumnezeu.



Ospitalitatea la ei înseamnă o cană cu ceai și o farfurie cu hrișcă, așezate cu multă dragoste în fața musafirilor. Primirea de oaspeți nu este un lucru complicat. Pentru ei, găzduirea este ceva natural, ceva ce face parte din misiunea lor. Sunt dispuși să renunțe la foarte multe lucruri în favoarea musafirilor, iar biserica este o casă de oaspeți unde musafirii sunt tratați regește.

Am desfășurat campanii de evanghelizare în două localități miniere (Mirnograd, Novogrodovka), cu oameni harnici și foarte interesați de Cuvântul lui Dumnezeu. La Novogrodovka aveam trei ocazii de evanghelizare pe zi, de la orele 12:00, 15:00 și 18:00, fiecare ocazie era împărțită pe trei secțiuni a câte 30 de minute. Primele 30 de minute erau dedicate prezentării de sănătate, următoarele 30 de minute erau consacrate dezbaterii seminarului de profeție biblică (Cartea lui Daniel) și ultima parte consta în prezentarea unui mesaj biblic. Zilnic aveam aproximativ 80 de musafiri foarte interesați și doritori de a cunoaște adevărul biblic.

Ne-am rugat și am cântat mult împreună, au fost zece zile de activitate misionară intensă cu rezultate frumoase. La încheierea campaniei de evanghelizare au fost botezate două persoane, iar una dintre ele a luat decizia de încheia legământ cu Domnul în timpul campaniei de evanghelizare. Lăudat să fie Domnul pentru aceste minuni! ■

Loránd Balla – director Publicații, Grupuri Etnice, Spiritul Profetic Uniunea Română

## Speranță pentru Ucraina

Obiectivul proiectului „Speranță pentru Ucraina”, coordonat de către Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor – ADRA România, este să vină în ajutorul a 630 de familii vulnerabile, afectate de război, în vederea îmbunătățirii condițiilor de viață, proiect cu un buget de 9 344 de euro, finanțat de către ADRA Europa cu suma de 6 300 de euro.

Implementarea proiectului a fost posibilă datorită voinței și colaborării strânse dintre cei șapte pastori din România, șapte pastori din Ucraina și șapte traducători din Ucraina, cu sprijinul autorităților și al comunității locale, ale căror fapte sunt scrise în cărțile cerului.

ADRA România s-a deplasat la fața locului și, conform procedurilor, a cerut de la autoritățile lo-

cale referințe despre persoanele vulnerabile. Dna prof. Nina Vasilevna, directoarea Școlii Medii nr. 2 din orașul Velyka Novosilka, Ucraina, unde învață 360 de copii, ne-a oferit o listă a familiilor vulnerabile, printre care este și familia Liubei.

Liuba este o mamă conștiincioasă, curată, harnică, puțin peste 30 de ani, care a fugit din zona de război și care locuiește în orașul Velyka Novosilka, din regiunea Donețk, Ucraina. Soțul ei a murit în urmă cu câțiva ani, în timpul războiului din Ucraina. Din cauza războiului, condițiile de viață au devenit și mai grele, însă cei trei copii ai ei o motivează să o ia de la capăt în fiecare dimineață. Olea (9 ani), Ivan (8 ani) și Maxim (3 ani) sunt trei copii frumoși, cuminiți, însă rămași orfani de tată. Liuba, mama lor, nu are tată, mamă, frați, surori sau

rude la care să apeleze pentru ajutor: unii dintre ei nu mai sunt, iar cei ce au mai rămas sunt dincolo de graniță. În fiecare zi se străduiește să-și crească copiii și se luptă să le pună ceva pe masă. Nu de puține ori, Liuba s-a culcat flămândă, însă cu speranța zilei de mâine.

„Inițiativa Asociației ADRA România este de mare ajutor pentru orașul nostru. Faptul că veniți de la o depărtare așa mare pentru a ne oferi un ajutor ne emoționează. Apreciem ajutorul pe care îl oferiți copiilor din școala noastră. Pe parcursul anilor ne-am bucurat de o relație frumoasă de colaborare cu ADRA Ucraina. Ne dorim ca parteneriatul acesta, de data aceasta cu ADRA România, să aducă o reală speranță pentru copilașii rămași fără părinți, dar cu rezultate foarte bune la învățătură. Copiii trebuie să audă și să înțeleagă aceste gesturi de bine. Ulterior, aceste eforturi nu vor rămâne fără rezultate”, a declarat dna prof. Nina Vasilevna, directoarea Școlii Medii nr. 2 din orașul Velyka Novosilka, Ucraina.

Oamenii din orașul Velyka Novosilka, Ucraina, sunt extrem de săraci: se bucură nespuse pentru o pâine pe care o primesc. Într-una din zile, o echipă de voluntari ADRA, formată din Serghei Golikov, pastor în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, Conferința Donețk, Ucraina, Vasile Petrovici, traducător, David și Maxim, doi adolescenți frumoși, cuminți și isteți, a cumpărat și a oferit 20 de pachete care conțineau o pâine „mare și albă”, hrișcă, grâu, orz, ulei, sare, zahăr, lapte, conserve, fructe și dulciuri = 150 griwna/pachet (5 dolari/pachet) pe care le-au dat familiilor

nevoiașe. Deși un salariu lunar bun este de aproximativ 2 500 griwne (400 lei), iar o pensie lunară bună este la aproximativ 900 griwne (150 lei), oamenii sunt foarte darnici, calzi și primitivi. În cele câteva zile petrecute printre ei, deși condițiile lor materiale sunt foarte modeste, în semn de mulțumire, ADRA a primit diverse daruri simbolice, confecționate cu drag de mâinile lor.

Șapte vizite, șapte suflete, șapte misiuni – acestea au fost spre slava Domnului Isus, pentru vestirea Evangheliei, unde lucrarea împlinită a fost o sărbătoare pentru frații din Ucraina, unde speranța s-a întâlnit cu dedicarea și curajul și așa au fost primite ca un dar de la Domnul. ■

Robert Georgescu – ADRA România



### „Victoria e sigură când curajul conduce”

O familie de misionari s-a mutat în urmă cu un an în orașul Novopskov, în estul Ucrainei. Lângă ei, singura familie de adventiști din oraș, s-au mai alăturat alte trei surori din alte două localități din apropiere. Așa au format o mică grupă de cinci persoane care, împreună cu pastorul lor, au hotărât să organizeze un program evanghelistic în acel oraș.

După un drum de opt ore cu mașina, timp în care nu am văzut asfalt, ci doar zăpadă bătătorită și gheață, am ajuns la destinație. Sâmbătă dimineața m-am întâlnit cu biserica – cele cinci persoane –, am aflat că vom avea două programe evanghelice în același oraș, în locuri și ore diferite, remarcând aplecarea lor spre misiune și curajul lor.

La prima ocazie, sâmbătă la ora 12:00, într-o sală publică, au răspuns invitației 22 de musafiri.

Sunt încântat. La masa de prânz, îi întreb pe „localnici” dacă printre musafiri sunt rude sau prieteni de-ai lor. Răspunsul a fost nu. Rămân și mai mirat. Atunci am aflat că, de fapt, doar familia de misionari locuiește în orașul unde țineam evanghelizarea.

După-amiaza de la orele 16:00, mergem într-un alt loc. De data aceasta doar patru vizitatori participă la program. Ce a urmat? O săptămână cu temperaturi scăzute, dar cu multă căldură în inimile oamenilor. Prin condițiile grele cauzate de război, Dumnezeu îi cercetează pe oameni. Numărul vizitatorilor a crescut, în fiecare seară ajungând până la 48 de persoane neadventiste în ambele locuri. Curajul aceluși grup mic de credincioși a fost răsplătit de Dumnezeu.

Deși eram un străin, am avut bucuria să intru în casele lor pentru a mă ruga pentru nevoile lor. În primele două întâlniri nu am văzut zâmbet pe fețele lor, dar du-



**D**upă o lungă perioadă în care m-am rugat pentru acea zonă de conflict din Ucraina, de unde tot primeam vești triste ce descriau suferința vecinilor noștri, am primit chemarea de a merge în acele locuri cu vestea bună ce poate aduce pacea Mântuitorului în sufletele lor întristate. Astfel am ajuns nu departe de granița cu Rusia, într-un orașel minier cu aproximativ 40 000 de locuitori, Dobropole. Acolo, împreună cu cei puțin peste 20 de membri ai comunității adventiste, am desfășurat o campanie de evanghelizare. Zi de zi, tot mai multe persoane aflau despre ceea ce se întâmplă în orașelul lor și veneau la întâlnirile noastre. Dumnezeu a binecuvântat efortu-



pă aceea ne-am împrietenit. Chiar cineva m-a înfiat, ca fiind nepotul ei. Așadar, mi-am găsit acolo „o babușcă” (bunică).

La încheierea programului evanghelic, pastorul a anunțat întâlnirile viitoare, la care și-au anunțat participarea un număr frumos de persoane. Inimile noastre s-au umplut de bucurie când, în cadrul unei vizite, una dintre femeile care au participat regulat la programul nostru a luat decizia de a se boteza la vară, când va fi un timp potrivit.

„Căci după cum ploaia și zăpada se pogoară din ceruri și nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul și-l fac să rodească și să odrăslească, pentru ca să dea sămânță semănătorului și pâine celui ce mănâncă, tot așa Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele. (Isaia 55:10-11) ■

Ștefan Tomoiagă, Uniunea Română

rile făcute și ne-a oferit ocazia de a vizita și predica și în alte biserici din acel mic orașel.

Într-o duminică, după predica și discuțiile avute în cadrul programului unei biserici baptiste la care am fost invitați, am avut bucuria să văd interesul crescut pentru studiul Scripturii. După acel moment, multe persoane au venit în deja prea mica încăpere în care ne desfășuram cele două întâlniri zilnice. Chiar în aceea zi, ne-am bucurat împreună de un mesaj inspirat despre binecuvântarea specială și darul frumos pe care l-am primit din partea Creatorului prin ziua de odihnă. Două persoane care au venit după ce ne-am întâlnit în acea dimineață la biserică și-au exprimat bucuria și recunoștința pentru ce au descoperit și pentru faptul ca au înțeles mai bine dragostea Lui. Hotărârea lor de a ține Sabatul și de a frecventa o biserică adventistă în vederea pregătirii pentru botez a fost un motiv special de rugăciune pentru toți cei implicați în acest proiect. Fericirea ne-a fost mare să vedem cum Dumnezeu ne include în planul Său și conduce toate detaliile pentru ca cei ce-L caută să se poată bucura...

Acum rămâne să ne rugăm pentru ca influența Duhului Sfânt să fie simțită în continuare în acea zonă, iar cele 80 de persoane care au participat la întâlnirile de studiu să fie întărite și inspirate mereu să crească în credință până când ne vom revedea în Împărăția promisă! ■

Toader Brândzanic, pastor în Conferința Transilvania de Nord



# JOSEPH BATES (4)

## Fondator

Anii 1844–1847. Se cristalizează fundamentul teologiei rămășiței (revenirea Mântuitorului, sanctuarul, Sabatul, Solia întreită îngerească, starea omului în moarte) și se formează nucleul de lideri ai mișcării: Joseph Bates – fondatorul adventismului sabatarian, James White – arhitectul organizațional al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, și Ellen White – profetul poporului lui Dumnezeu.

## Dezvoltator

Anii 1847–1850. Pionierul de 58 de ani dezvoltase teologia sabatariană, publicase deja șase cărți, coordonase conferințele despre Sabat ce uneau și înmulțeau credincioșii. A fost principalul teolog, scriitor, predicator și administrator al mișcării. În 1850, limitele căpitanului Bates cu privire la organizare și perspectivă s-au întâlnit cu abilitățile tânărului James White, de aproape 30 de ani, pe care Domnul l-a înzestrat cu o viziune potrivită pentru structura organizatorică necesară pe măsură ce numărul credincioșilor creștea. James publicase deja prima carte de imnuri creștine a adventiștilor, editase *Adevărul Prezent*, din 1849, cât și *Adventist Review*, din august 1850, apoi *Review and Herald* începând cu noiembrie 1850 (precursorul *Curierului Adventist* de astăzi), hrănind și unind săptămânal credincioșii răspândiți în SUA. Ca redactor principal de-a lungul anilor, James White a devenit vocea reprezentativă a conducerii mișcării.

## Președinte

Anii 1850–1862. Căpitanul Bates a prezidat fiecare Conferință Generală anuală a adventiștilor. În 1855 a prezidat adunarea la care s-a concluzionat că Sabatul începe de la apusul soarelui, și nu de la ora 18, cum crezuse Bates cu tărie timp de zece ani. În 1859 a condus întâlnirea la care s-a votat planul de dăruire sistematică săptămânală (care a funcționat până în 1879, când s-a implementat principiul zecimii). În 1860 a fost președintele adunării care a votat numele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. În 1861 a prezidat plenul în care s-a votat formarea primei structuri administrative, reunind toate comunitățile din acel stat în cadrul Conferinței Michigan, Bates, fiind ales președintele acesteia.

## Veteran

Anii 1862–1872. Conform estimării biografiilor, Bates petrecea 75% din timpul său în călătoriile misionare.

În 1865, pionierii bisericii, printre care Ellen White, John Andrews, Uriah Smith, se confruntau cu o stare precară de

sănătate, iar Comitetul Executiv al Conferinței Generale a trebuit să-și suspende ședințele aproape un an din cauza administratorilor bolnavi. Însă căpitanul Bates era dovada vie a beneficiilor unui stil de viață sănătos, adoptat de prin 1821. La 73 de ani, el trudea pentru a colecta bani ca să plătească spitalizarea lui James White și a lui John Loughborough, mai tineri cu 29, respectiv 40 de ani.

În 1870 rămâne văduv, după o căsnicie reușită de 52 de ani.

În 1871, ultimul an întreg din viață, veteranul căpitan întreprinde o nouă călătorie misionară de 11 luni, în condiții vitrege de zăpadă abundentă sau noroi adânc, timp în care ține peste 120 de prelegeri despre mântuirea celor ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința în Isus.

De-a lungul vieții, au fost momente când Domnul l-a muștră din cauza unor greșeli legate de încăpățănare, grija exagerată pentru biserică, spirit de critică, teama de judecata divină, predicare cu accent comportamental și perfecționist, tendințe legaliste și extremiste.

Joseph Bates a fost foarte iubit și respectat de cei care l-au cunoscut. Contemporanii lui i-au apreciat încrederea în Dumnezeu, ancorarea în Sfânta Scriptură, curajul, personalitatea puternică, integritatea, slujirea cu sacrificiu, noblețea, viața curată, predicarea neobosită, loialitatea față de biserică, solidaritatea față de slujitorii Evangheliei.

Cu ceva timp înainte să adoarmă în Hristos, pe 19 martie 1872, Bates le vorbea pastorilor: „Fraților, vreau să vă însoțesc în lucrare, chiar dacă nu mai pot face multe. Situația mea îmi trezește o amintire din copilărie, când un fermier a scos din grajd caii pentru arat, dar a lăsat înăuntru calul bătrân. Auzind o gălăgie teribilă în grajd, s-a întors la calul bătrân și a văzut eforturile pe care le făcea pentru a ieși afară. Așa că fermierul i-a pus un căpăstru și l-a legat de ceilalți cai care erau. Acum calul bătrân mergea la pas cu ceilalți, extrem de mulțumit. Fraților, vreau să privesc cum înaintează lucrarea Domnului. Chiar dacă nu pot face prea mult pentru ea, dați-mi un căpăstru și lăsați-mă să merg la pas cu ceilalți.”

„Uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață și urmați-le credința!” (Evrei 13:7 u.p.) ■



**PIONIER SI REFORMATOR**  
**CRISTIAN TRENCHEA**

**„ADUCEȚI-VĂ AMINTE DE MĂRMARII VOȘTRI, CARE V-AU VESTIT CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU.” (EVREI 13:7)**

Cristian Trenchea este pastor în Conferința Moldova.



# TÂLHARUL POCAIT: CE A CERUT ȘI CE A PRIMIT

**M**ajoritatea comentatorilor interpretează Luca 23:43 ca o ocazie în care Isus i-a dat tâlharului pocăit mai mult decât acesta ceruse. Tâlharul a cerut: „Doamne, adu-Ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta!” (Luca 23:42), adică mântuire la a doua venire a lui Isus. În schimb, Mântuitorul pare să-i fi oferit raiul chiar în ziua aceea: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai.” (Luca 23:43).

Această interpretare este amendată la nivel popular în adventism pe două teme: inexistența conjuncției „că” în textul grecesc și așezarea virgulei între expresia „îți spun” și adverbul „as-

tăzi”, din motive teologice subiective. Scopul acestui studiu este să așeze această dezbatere într-un cadru exegetic și să răspundă la întrebarea: care verb este determinat de adverbul de timp „astăzi”?

Cu alte cuvinte, „astăzi” se referă la timpul afirmației lui Isus („astăzi îți spun”) sau la împlinirea promisiunii de a fi în rai („astăzi vei fi”)?

Ca să putem răspunde la întrebarea aceasta, vom urmări câteva reguli de utilizare a adverbului de timp „astăzi” în Noul Testament. Dar înainte de aceasta vom trece în revistă principalele voci din literatura de specialitate.

**„DOAMNE, ADU-ȚI AMINTE DE MINE  
CÂND VEI VENI ÎN ÎMPĂRĂȚIA TA!”  
(LUCA 23:42)**





## Opinii cu privire la Luca 23:43

Traducerile biblice susțin aproape în unanimitate că Isus i-a promis tâlharului raiul atunci, în Vinerea Mare. Există o singură excepție, traducerea ecumenică franceză a Bibliei (TOB 2010). Aceasta spune: „Cu adevărat, îți spun, astăzi, vei fi cu mine în paradis.” Este însă prea puțin ca să atragă atenția comentatorilor. Cu excepția *Comentariului Biblic AZȘ*<sup>1</sup>, majoritatea interpreților susțin ceea ce afirmă și diferitele versiuni ale Bibliei. Pentru a ilustra, voi oferi exemplul teologului metodist Ken Heer, care afirmă: „Criminalul nu a trebuit să meargă la un stagiul de probă, cum ar fi purgatoriul. El trebuia să meargă direct în paradis. Sufletul său nu ar fi trebuit să adoarmă astfel încât să fie trezit în ziua învierii. Chiar în acea zi, el avea să fie cu Isus.”<sup>2</sup> Există și excepții rare de la această opinie foarte răspândită. Teologul german Roy E. Gingrich afirmă: „Hristos i-a răsplătit credința că El este Mesia, spunându-i: «Îți spun astăzi, vei fi cu Mine în paradis.» (în împărăție, când aceasta va fi instaurată).”<sup>3</sup>

## Adverbul „astăzi”

Dacă ne mai aducem aminte de la școală, un adverb are rolul de a descrie un verb din apropierea sa. În Luca 23:43, acest „astăzi” este așezat între verbul a spune („îți spun”) și verbul a fi („vei fi cu Mine”). Ca să ne dăm seama pe care dintre cele două verbe îl determină sau îl descrie adverbul „astăzi”, este nevoie să observăm cum funcționează gramatica în alte texte din Evanghelia după Luca. În Luca 2:10-11, autorul spune: „Îngerul le-a zis: [...] Vă aduc o veste bună [...] că astăzi vi s-a născut un Mântuitor.” În acest text, din punct de vedere gramatical, adverbul „astăzi” se referă la nașterea lui Hristos, chiar dacă este valabil și cu privire la momentul când îngerii vorbesc. Motivul pentru care „astăzi” se referă la nașterea lui Isus este folosirea conjuncției „că” înainte de adverb. Un alt exemplu foarte asemănător este Luca 4:21: „Și El a început să le spună că astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta.” Și în acest caz, folosirea conjuncției „că” face ca adverbul de timp „astăzi” să se refere la momentul împlinirii Scripturii.

În textul grecesc din Luca 23:43, conjuncția „că” lipsește, iar lucrul aceasta face ca adverbul „astăzi” să nu se

refere la ce urmează după („vei fi cu Mine în rai”), ci să migreze către verbul de dinainte („îți spun”). De fapt, în general în limba greacă a NT, adverbul este atras de verbul mai apropiat (în cazul nostru „îți spun”) și, de asemenea, se poate observa că în NT, adverbul „astăzi” determină un verb la prezent sau trecut, nu la viitor. Probabil în lumina unor asemenea considerente, încă din Antichitate unele versiuni siriace au rearanjat ordinea cuvintelor în așa fel încât adverbul „astăzi” să se refere la „adevărat îți spun”, și nu la „vei fi cu Mine”.<sup>4</sup>

Alți factori care sprijină acest punct de vedere sunt contextul apropiat și cel îndepărtat. În dialogul dintre Hristos și tâlhari, miza discuției este mesianitatea lui Isus. Tâlharul nepocăit a spus: „Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine însuși și mântuiește-ne și pe noi!” (Luca 23:39).

Tâlharul pocăit se ridică deasupra acestei necredințe și vede în Omul Isus Hristos pe Fiul lui Dumnezeu. Isus i-a onorat credința, dar nu putea demonstra că este Mesia într-o zi în care El însuși avea să moară. Cuvintele „astăzi îți spun” trebuie citite în acest sens: „Astăzi, când numai tu crezi în Mine.”<sup>5</sup>

Pe de altă parte, în contextul mai larg, citim că, în dimineața învierii, Isus i-a spus Mariei Magdalena: „Încă nu m-am suit la Tatăl Meu” (Ioan 20:17).

Pentru toate motivele enunțate mai sus ar trebui să concluzionăm că, în Luca 23:43, Isus i-a promis tâlharului pocăit ceea ce I-a cerut: mântuire la ziua de apoi. ■



Andrei Lechovlea, student  
anul IV, Teologie pastorală,  
Universitatea Adventus



Conf. univ. dr. Laurențiu Moț,  
decan Universitatea Adventus.

**TÂLHARUL  
POCĂIT VEDE  
ÎN OMUL ISUS  
HRISTOS PE FIUL  
LUI DUMNEZEU ȘI  
ISUS ÎI ONOREAZĂ  
CREDINȚA.  
ÎN LUCA 23:43,  
ISUS I-A PROMIS  
TÂLHARULUI  
CEECEA CE I-A  
CERUT: MÂNTUIRE  
LA ZIUA DE APOI.**

<sup>1</sup> Autorul susține că „structura limbii grecești permite ca un adverb să apară oriunde în propoziție, fiind la alegerea scriitorului.” F.D. Nichol (ed.), *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 5 (Hagers town, Md: Review and Herald, 1978), 877.

<sup>2</sup> K. Heer, *Luke: A Commentary for Bible Students* (Indianapolis, IN: Wesleyan Publishing House, 2007), 313. Vezi și Joseph A. Fitzmyer S.J., *The Gospel according to Luke X-XXIV: Introduction, Translation, and Notes* (New Haven, CT: Yale University Press, 2008), 1510.

<sup>3</sup> R.E. Gingrich, *The Gospel of Luke* (Memphis, TN.: Riverside Printing, 2001), 66.

<sup>4</sup> Bruce Manning Metzger, *A Textual Commentary on the Greek New Testament, Second Edition a Companion Volume to the United Bible Societies' Greek New Testament (4th Rev. Ed.)* (New York: United Bible Societies, 1994), 155.

<sup>5</sup> Ellen White afirmă: „Dar în ziua răstignirii, ziua aparentei înfrângerii și întunecimii, a fost dată făgăduința: „Astăzi”, pe când murea ca un răufăcător pe cruce, Domnul Hristos îl asigură pe bietul păcătos: „Tu vei fi cu Mine în paradis”. Ellen G. White, *Hristos Lumina lumii* (București: Viață și Sănătate, 2002), 702.



# ÎNTRUPAREA LUI ISUS HRISTOS ȘI PĂCATUL (2)

**E**ste absolut surprinzător să remarcăm că apostolul Pavel folosește termenul „păcat” doar la singular – exceptând două texte (Rom. 4:7; 7:5) – în primele opt capitole ale Epistolei către romani. Trecând în revistă pasajele în care acesta se află și analizând în context intenția de autor al Scripturilor am ajuns la constatarea că Pavel prezintă soluția pe care Dumnezeu a găsit-o la problema păcatului, după cum urmează:

### 3. Soluția universală a problemei păcatului la singular

Afirmațiile apostolului Pavel în Epistola către romani creează nedumeriri în mintea cititorului. Pavel susține că noi, oamenii, suntem în stare să ne opunem cu succes provocărilor păcatului la

singular. *Bona fide* putem admite anacronismul că Pavel n-a fost un promotor al ideilor lui Pelagiu (c. 360–c. 420), un contemporan al lui Augustin (354–430), care a susținut că omul are resurse proprii, native, de a deveni bun în sens moral. Putem afirma cu încredere că Pavel n-a fost un „pelagian” în ceea ce privește doctrina sa despre om (antropologia sa), potrivit căreia în natura umană moștenită de la Adam și dominată de păcatul la singular nu avem „nimic bun” (Rom. 7:17,18), adică nu avem resurse native, putere pentru a face binele, contracarând astfel provocările „firii pământești” (v. 18).

Dar tocmai această învățătură despre om (antropologie) realistă și, în același timp, pesimistă a lui Pavel ne pune în situația de a sta nedumeriți



în fața unor afirmații în care susține că omul, credinciosul, este în stare să se opună cu succes păcatului la singular. Asemenea afirmații sunt următoarele:

Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, care am murit față de *păcat*, cum să mai trăim în *păcat*? Căci cine a murit, de drept, este izbăvit de *păcat*. Tot așa și voi înșivă socotiți-vă morți față de *păcat* și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru. Deci *păcatul* să nu mai domnească în trupul vostru muritor și să nu mai ascultați de poftele lui. Căci *păcatul* nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har. Ce urmează de aici? Să păcătuim pentru că nu mai suntem sub Lege, ci sub har? Nicidecum. Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de *păcat*, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire? Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai *păcatului*, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățaturii pe care ați primit-o. Și, prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub *păcat*, v-ați făcut robi ai neprihănirii (Rom. 6:1,2,6,7,11,12, 14-18; sublinierea noastră).

În primul rând, trebuie să observăm că Pavel folosește, în mod repetat, substantivul „păcat” la singular pe tot parcursul argumentării din acest pasaj, care, de fapt, face parte integrantă din unitatea tematică a primelor opt capitole ale Epistolei către romani. Intenția subliniată a lui Pavel este aceea de a-l convinge pe cititor că păcatul la singular, deși este o „problemă” universală a condiției lăuntrice (ontologice) a întregii omeniri, reprezintă o problemă deja soluționată: „ați fost izbăviți de sub *păcat*” (Rom. 6:18; sublinierea noastră). Pavel își desfășoară argumentul forte, potrivit căruia soluția nu se află în om, în resursele sale fizice, intelectuale, voliționale sau spirituale. Omul este robit de păcatul moștenit de la Adam și este neputincios în a-l soluționa – aceasta este ideea principală a capitolului 7 al Epistolei către romani: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte? Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!... Astfel dar, cu mintea, eu slujesc legii lui Dumnezeu; dar cu firea pământească, slujesc legii *păcatului*!” (Rom. 7:24,25; sublinierea noastră).

Soluția însă a găsit-o Dumnezeu Tatăl, care l-a destinat pe Fiul său Isus Hristos să se întrupeze prin Duhul Sfânt și, în felul acesta, l-a investit cu autoritatea de a fi soluția Trinității la problema universală a păcatului. Această idee atinge apo-

geul pe parcursul întregii argumentări teologice desfășurate în capitolul 8 din Romani. Ceea ce reprezintă însă suma ideilor lui Pavel din acest capitol este afirmația din versetele 1 la 3, accentul căzând pe hristologia versetului 3. În acest verset se afirmă că Isus Hristos cel întrupat prin Duhul Sfânt a soluționat o dată pentru totdeauna problema păcatului la singular:

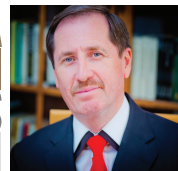
Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească [a omului] (grecește: *sarx* „carnea”, care denotă firea pământească cu înclinațiile sale corupte) o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit *păcatul* în firea pământească, trimitând, din pricina *păcatului*, pe Însuși Fiul Său într-o fire [natură umană] asemănătoare cu a *păcatului* (sublinierea noastră).

Pavel spune că Tatăl L-a trimis pe Fiul Său ca să „osândească”, adică să soluționeze, păcatul la singular prin viața, moartea și învierea Sa, pe care le-a experimentat în natura Sa umană, pe care o numește „firea pământească”. Pavel spune că natura umană pe care Hristos a asumat-o prin nașterea din Maria era una „asemănătoare” – în loc să fie identică – cu natura noastră umană pe care ne-o transmit părinții noștri prin naștere biologică. Acest amănunt hristologic este foarte important pentru Pavel și îl repetă în diferitele contexte hristologice ale epistolelor sale (Fil. 2:7; Ev. 2:17; 4:15). Amănuntul era important pentru Pavel, fiindcă acest amănunt explică motivul fundamental pentru care Isus putea să fie soluția problemei păcatului la singular.

Pavel mizează pe faptul că cititorul nu va uita, în urma repetării termenului *homoios*, „asemănător”, că Hristos cel întrupat avea o natură umană similară, dar nu identică naturii noastre umane. În ce sens era doar asemănătoare? În sensul și din perspectiva întrebării fundamentale care viza păcatul la singular. Această întrebare poate fi formulată în felul următor: a posedat Isus din Nazaret o natură umană în care păcatul la singular – egoismul, „omul vechi” cu înclinațiile sale păcătoase, murdare și corupte – să fi fost prezent, așa cum este prezent în natura noastră umană?

Pavel și alți scriitori biblici răspund negativ la această întrebare. Datele scripturistice ne conving de faptul că Isus Hristos cel întrupat n-a posedat în natura sa umană păcatul la singular. Motivul fundamental invocat de acești scriitori este tocmai cel soteriologic, nevoia realizării mântuirii și

## ÎN HRISTOLOGIA SCRIPTURII SZALLOS-FARKAS ZOLTAN



ISUS HRISTOS CEL  
ÎNTRUPAT, ATĂT ÎN  
TIMPUL LUCRĂRII SALE  
MESIANICE PE PĂMÂNT,  
CÂT ȘI DUPĂ ÎNĂLȚAREA  
SA LA DREAPTA TĂTĂ-  
LUI, A POSEDAT ȘI PO-  
SEDĂ O NATURĂ UMANĂ  
LIPSITĂ DE PĂCAT.

„ACUM DAR,  
NU ESTE NICIO  
OSÂNDIRE PEN-  
TRU CEI CE SUNT  
ÎN HRISTOS ISUS,  
CARE NU TRĂ-  
IESC DUPĂ ÎN-  
DEMNRILE FIRII  
PĂMÂNTEȘTI, CI  
DUPĂ ÎNDEMNU-  
RILE DUHULUI.  
ÎN ADEVĂR,  
LEGEA DUHU-  
LUI DE VIAȚĂ ÎN  
HRISTOS ISUS  
M-A IZBĂVIT DE  
LEGEA PĂCATU-  
LUI ȘI A MORȚII.”  
(ROMANI 8:1-2)

a răscumpărării rasei umane. Aceste date biblice prezintă argumente hristologice (argumente legate de natura umană a lui Hristos) cu motivații soteriologice (motivații legate de răscumpărarea omului și de ispășirea pentru păcat). Datele pot fi clasificate după cum urmează:

1. *Nașterea supranaturală, prin Duhul Sfânt, a Mântuitorului face parte din procesul de răscumpărare a omului și explică lipsa păcatului în natura umană a lui Hristos:* „Dar pe când se gândea el la aceste lucruri, i s-a arătat în vis un înger al Domnului și i-a zis: «Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevastă-ta, căci ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt. Ea va naște un Fiș și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de *păcatele* (la plural) sale»” (Mat. 1:20-21). „Îngerul i-a răspuns: «Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu»” (Luca 1:35; sublinierea noastră).
2. *Faptul că Hristos era jertfa de ispășire pentru „păcat” și „păcate” a impus ca păcatul, la singular și la plural, să lipsească din natura sa întrupată:* „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpeștiți din felul deșert de viețuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană (fără păcat, la singular)” (1 Petru 1:18,19). „A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el și a zis: «Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică *păcatul* (la singular) lumii»” (Ioan 1:29)! „Cine din voi Mă poate dovedi că am *păcat* (la singular)?” (Ioan 8:46a)? „Și știți că El S-a arătat ca să ia *păcatele* (la plural); și în El nu este *păcat* (la singular)” (1 Ioan 3:5; sublinierea noastră).
3. *Lucrarea de ispășire aplicată, cea pe care o face Hristos ca Mare-Preot în sanctuarul ceresc, a impus lipsa păcatului din natura sa umană, natură pe care a păstrat-o în Sine și după înălțarea Sa la Tatăl:* „Căci n-avem un Mare-Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără *păcat* (la singular; sublinierea noastră)” (Evrei 4:15). „Și tocmai un astfel de Mare-Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai pe sus de ceruri” (Evrei 7:26).
4. *Așa cum îndreptățirea atribuită nouă prin har nu face parte din ființa noastră, tot așa nici faptul că Isus a fost „făcut păcat” de către Tatăl pentru răscumpărarea noastră nu face ca păca-*

*tu să fie parte din ființa sa întrupată:* „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun *păcat*, El L-a făcut *păcat* (la singular) pentru noi, ca noi să fim neprihănitărea lui Dumnezeu în El” (2 Cor. 5:21; sublinierea noastră).

5. *Răscumpărarea omenirii a impus ca Isus din Nazaret să nu comită niciun păcat, adică să nu aibă păcat la plural, fiindcă el a trebuit să ia asupra sa păcatele noastre, la plural, adică faptele noastre nelegiuite:* „El era străpuns pentru *păcatele* noastre, zdrobit pentru *fărădelegile* noastre. [...] Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu și va lua asupra Lui povara *nelegiuirilor* lor.” (Is. 53:5a,11). „El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea *păcatelor* și a șezut la dreapta Măririi în locurile preaînalte” (Evrei 1:3). „Și știți că El S-a arătat ca să ia *păcatele* [noastre]; (toate substantivele subliniate de noi cu caractere italice sunt la plural)” (1 Ioan 3:5a; sublinierea noastră).

Ca o concluzie la analiza din acest articol, putem afirma trei lucruri.

(1) Isus Hristos cel întrupat, atât în timpul lucrării Sale mesianice pe pământ, cât și după înălțarea Sa la dreapta Tatălui, a posedat și posedă o natură umană lipsită de păcat, atât la singular, cât și la plural.

(2) Numai în felul acesta putea Isus Hristos să fie soluția Tatălui la problema universală a păcatului ontologic, dacă El Însuși nu posedă în natura sa umană, întrupată, „problema” pentru soluționarea căreia a venit pe planeta Pământ.

(3) El a soluționat irevocabil și indubitabil, atât păcatul la singular, cât și păcatul la plural, iar noi, beneficiarii acestei soluții, suntem puși în situația care ni se creează prin acceptarea lui Isus ca Mântuitor personal: să stăpânim puterea păcatului, la singular, prin a nu ne supune provocărilor poftelor lui corupte. La acest fapt se referă Pavel în pasajele sale analizate mai sus, al cărui climax argumentativ se află în Romani 8:1-2: „Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnrile firii pământești [*păcatul* la singular], ci după îndemnrile Duhului [*Sfânt*]. În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de *Legea păcatului* (la singular) și a morții” (sublinierea noastră). ■

Conf. univ. dr. Szallós-Farkas Zoltán este președintele Senatului Universității Adventist, Cernica.



# ÎNFRĂȚIRI ADVENTE PESTE PRUT

În perioada 1–10 februarie 2019, o echipă de pastori și evangheliști a susținut o serie de prelegeri biblice pe teritoriul Republicii Moldova. Din echipă au făcut parte: Florian Ristea, Lucian Floricel, Costel Rădoi, Mugurel Asaftei, Dorin Sisu, Cornel Popa, Marius Cristea, Corneliu Cristea, Valentin Filimon, Adrian Neagu, Mihăiță Petrescu, Emil Simionescu și Savu Izvoarăș. Campania „Speranță pentru Moldova” este deja la a doua ediție. Față de anul trecut, anul acesta au avut loc două înfrățiri între biserici din Republica Moldova și din România. Biserica din Râmnicu Sărat s-a înfrățit cu biserica de aici din Nisporeni în Sabatul din 2 februarie, în timp ce Biserica „Maranatha” din Ploiești s-a înfrățit cu Biserica Adventistă din Cahul, în Sabatul din 9 februarie. Două biserici înfrățite datorită faptului că au un singur Tată. „Funia împletită în trei nu se rupe ușor” (Eclesiastul 4:12).

La nivel administrativ există înfrățiri între orașe și comune. O persoană care devine membru al Bisericii Adventiste este întâmpinată de pastorul oficiant cu salutul: „Îți întind mâna dreaptă a bisericii de aici și din toată lumea.” Probabil că în mintea noastră se ridică următoarea întrebare: Dacă suntem deja frați în Hristos și frați de sânge, care este rostul unor astfel de înfrățiri?

Apreciez că aceste înfrățiri sunt cel puțin primele de pe teritoriul României. Înfrățiri între adventiștii români de pretutindeni. Actul înfrățirii presupune mai mult decât o simplă vizită de curtoazie într-o biserică dintr-o altă localitate sau țară. Este un act oficial care înseamnă chiar mai mult decât un schimb de experiență. Înfrățirea propune descătușarea acelei sinergii care poate declanșa nu doar schimbul de

**ÎMPREUNĂ  
AȘTEPTĂTORI  
DANIEL  
NIȚULESCU**



„FUNIA ÎMPLETITĂ  
ÎN TREI NU SE RUPE  
UȘOR.” (ECLESIASTUL 4:12)



experiență, ci și creșterea calității închinării, a misiunii în așa măsură încât trăirea și împărtășirea credinței advente să vibreze și mai mult în inimile credincioșilor. Fiecare parte va împrumuta din logistica adventă a celeilalte tot ce va avea nevoie pentru creștere. Biserica Adventistă din România are o expertiză și o logistică bogate, având încă multe de oferit lumii și bisericilor adventiste de pretutindeni. Sigur, și această biserică are nevoie de creștere și de schimb de experiență. Această fraternizare oficială dispune, în măsura disponibilității și a posibilității, și de o implicare pe linie socio-administrativă. Spre exemplu, Primăria din Câmpina, parte asociată în fraternizarea dintre bisericile din Ploiești și Cahul, se va

implica financiar în construirea unui parc pentru copii în Cahul. Credincioșii adventiști din Prahova vor constitui forța de muncă ce va pune în aplicare proiectul. Schimburile de bune practici vor avea loc la toate nivelurile departamentale: muzică (coruri), copii și tineret, cluburi, proiecte misionare, Școala de Sabat, proiecte ADRA. La evenimentul înfrățirii de la Cahul au fost prezenți și vectorii administrativi care vor face ca momentul să devină o acțiune continuă: consulul general al României la Cahul – Gabriel Stănică, consilierul personal al primarului din Câmpina – Marian După, șeful Poliției Câmpina – Marius Vișan, primarul orașului Cahul – Nicolae Dandis. Din partea Conferinței Muntenia a fost prezent președintele acesteia, pastorul Georgel Pîrlitu. Evenimentul a fost difuzat pe postul Speranța TV.

Redau mai jos dialogul dintre părțile organizatoare:

**Daniel Nițulescu:** Cum apreciați evenimentele înfrățirii și cum vedeți evoluția pe termen mai îndelungat?

**Andrei Moldovanu** (director Asociația Pastorală și Evanghelizare, Uniunea Bisericii Adventiste din Republica Moldova): Am apreciat foarte mult discursurile domnului consul general și al primarului baptist de la Cahul, dar și intervenția șefului Poliției Câmpina. Este primul contact al domnului consul cu Biserica Adventistă. De mai multe ori m-a întrebat dacă corurile care au interpretat sunt formate din muzicieni plătiți pentru astfel de evenimente. Era foarte mirat că cei mai mulți coriști nu sunt specialiști în domeniu. Domnul primar al orașului Câmpina a promis două burse pentru doi studenți din Republica Moldova.

Apreciez foarte mult inițiativele și activitățile departamentului Misiune Externă din cadrul Conferinței Muntenia.

Moldova se bucură de o binecuvântare deosebită. Până în prezent au avut loc peste 20 de programe de evanghelizare la care au participat sute de vizitatori neadventiști. Mulți dintre ei au luat decizia de a-și consacra viața Domnului Isus.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru aceste două înfrățiri dintre credincioși de același sânge care locuiesc în două țări separate. Prin implicarea ambelor părți, grație schimbului de experiențe și proiectelor care vor fi efectuate, multe suflete vor fi salvate. Vor deveni cetățeni ai cerului.

Dumnezeu să binecuvânteze conducerea Conferinței Muntenia, pe fratele Daniel Nițulescu, responsabilul departamentului Misiune Externă,



pe fiecare prezbiter și pastor pentru efortul depus în slujba Evangheliei și rezultatele frumoase.

**Daniel Nițulescu:** Ce fel de implicații sunt când două biserici se înfrățesc? Există și resorturi administrative în cadrul acestui proiect?

**Cornel Popa** (pastor Biserica „Maranatha” Ploiești): Înfrățirea te responsabilizează spiritual și material. Ne propunem ca acest eveniment oficial să persiste în timp prin schimb de experiențe și implicare în lucrare. Frații de peste Prut au nevoie de literatură în limba română. Misiunea Externă a creat cadrul legal și misionar pentru aceste acțiuni, bisericile și liderii lor îl vor continua. Dumnezeu ne trimite din Iudeea în Samaria. Acum sunt create premisele unor relații și colaborări de durată. Ne dorim ca și primăriile să se implice financiar. Ne-am angajat deja să ținem seminare în școlile din Cahul, în protocol cu poliția. Beneficiile lucrării se răsfrâng asupra ambelor biserici, resuscitând spiritual și misionar acolo unde este nevoie.

La Nisporeni au fost prezenți 14 credincioși adventiști din Râmnicu Sărat, dintre care o mare parte au format corul care a interpretat mai multe piese. Dintre cei trei prezbiteri ai districtului Râmnicu Sărat: Sorin Zotoiu, Octavian Ion și Mihăiță Petrescu, ultimul a fost și cel care a prezentat campania de prelegeri biblice la Nisporeni. După cum mărturisea, a fost nu doar o săptămână în care între 15 și 23 de musafiri au trecut pragul bisericii moldave, „a fost un timp de redeşeptare personală cum n-am mai trăit înainte”. La eveniment a fost prezent și pastorul Florian Ristea, directorul departamentului Școala de Sabat și Lucrare Personală din cadrul Uniunii Române. La finalul programului au fost înmânate plachete ale înfrățirii reprezentărilor bisericii de pe ambele maluri ale Prutului.

Nu pot trece mai departe fără să amintesc de lucrarea frumoasă care a avut loc la Cărpineni, unde fratele Emil Simionescu a pus din nou pe jar musafirii și credincioșii de aici, sau lucrarea de la Bașcalia, unde a predicat fratele Savu Izvoaraș. Grație acestei înviorări a Duhului Sfânt, Biserica din Moldova va organiza, în primăvara și în vara acestui an, o serie de botezuri. Domnul fie lăudat!

Sunt pe deplin convins că Biserica Adventistă din România are credincioși de mare valoare. Biserica are viitor, chiar dacă trăim sub zodia întrebărilor cu privire la viitorul incert. Vreau să mulțumesc pe această cale Uniunii Adventiste din Republica Moldova și pastorului Andrei Moldovanu, pentru prietenie și sprijinul acordat.

Dânsul a fost persoana care ne-a recomandat cordial Uniunii din Georgia și Armenia, acolo unde am desfășurat deja prima campanie. Misiunea Externă a Conferinței Muntenia a început dincolo de Prut, sperăm că va continua și cu a treia ediție, cu proiecte și mai aplicate, și se va termina dincolo de râul vieții. Amin! ■

**Daniel Nițulescu** este directorul departamentului Misiune Externă, Conferința Muntenia.





# PRINCIPII HERMENEUTICE DE INTERPRETARE A CĂRȚII DANIEL: PROCEDEUL LITERAR AL REVELAȚIEI (3)

Acest studiu continuă analiza „procedeului literar al revelației” propus ca o „cheie” de interpretare a cărții Daniel. Dacă exemplele din numerele anterioare<sup>1</sup> au demonstrat prezența tiparului  $x(x+1)$  în literatura veterotestamentară, în care variabila  $x$  reprezintă o serie de trei elemente dintr-o pericopă biblică, în acest număr vom evidenția prezența procedeului în literatura nou-testamentară.

## Schimbarea la Față a lui Isus

Episodul Schimbării la Față a lui Isus concentrează în două rânduri prezența tiparului  $x(x+1)$ . Prin indicatorul de timp „după șase zile”, evenimentul este conectat exegetic de momentul confesiunii lui Petru că Isus este Hristosul (Matei 7:1; Marcu 9:2)<sup>2</sup>. Confesiunea petrină reprezintă un moment semnificativ în desfășurarea evenimentelor în evangheliile sinoptice, inaugurând atât dezvăluirea identității, cât și a patimilor de care avea să aibă parte Isus. Totuși, Petru se opune scenariului patimilor, sugerând un altul fără suferință, fapt ce atrage mustrarea severă a lui Isus: „Înapoia Mea, Satano! (...) Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor” (Matei 16:22–23). Dezavuarea scenariului patimilor prezentat de Isus trădează cel mai probabil așteptările mesianice diferite ale lui Petru și ale celorlalți ucenici. Episodul Schimbării la Față completează pe cel al confesiunii petrine, oferind punctul de vedere al lui Dumnezeu referitor la cele două scenarii mesianice: cele propuse de Isus și Petru.

În prima ocazie în care este menționat tiparul literar al revelației se subliniază rolul central al lui Isus. Acest aspect este indicat de decizia lui Isus de a fi însoțit pe munte de numai trei ucenici, Petru, Iacov și Ioan,<sup>3</sup> din punct de vedere narativ sugerându-se ca atenția să fie oferită celui de-al patrulea personaj, Isus. Nu este de mirare că El experimentează transformări excepționale: „Fața Lui a strălucit ca soarele și hainele I s-au făcut albe ca lumina” (Matei 17:2); „hainele Lui s-au făcut strălucitoare și foarte albe, de o albeață pe care niciun înălbitor de pe pământ n-o poate da” (Marcu 9:3); „pe când Se ruga, I s-a schimbat înfățișarea feței, și îmbrăcămintea I s-a făcut albă strălucitoare” (Luca 9:29).

Cu toate că prima serie culminează cu transformarea la față a lui Isus, episodul include o a doua serie construită potrivit aceluiași principiu, culminând cu auzirea vocii Tatălui. În acest sens aflăm că alte două personaje I se atașează lui Isus în ară-





tarea în slavă, și anume Moise și Ilie. Aflăm de asemenea că subiectul conversației purtate cu ocazia întâlnirii în slavă a fost cu privire la „sfârșitul Lui [Isus], pe care avea să-l aibă în Ierusalim” (Luca 9:31). Reacția dezorientată a ucenicilor semnalează formal noul grup format de către cele trei personaje: „Petru a luat cuvântul și a zis lui Isus: «Doamne, este bine să fim aici; dacă vrei, am să fac aici trei colibe: una pentru Tine, una pentru Moise și una pentru Ilie»” (Matei 17:4). Dacă în episodul precedent Petru este muștrat personal de Isus, în episodul Schimbării la Față, propunerea lui Petru primește răspuns direct de la Tatăl: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultați!” (v. 5).<sup>4</sup>

Vom prezenta mai departe un alt exemplu construit potrivit formulei  $x(x+1)$ , în care variabila  $x$  reprezintă o serie de trei elemente și care atestă în literatura nou-testamentară „procedul literar al revelației”.

### Pilda vierilor (Luca 20:9–19)

Cu toate că pilda vierilor se regăsește în fiecare din evangheliile sinoptice, doar Luca prezintă parabola conform tiparului  $x(x+1)$ .<sup>5</sup> Marcu relatează că emisarii au fost trimiși de mai multe ori la vremea roadelor pentru a primi partea cuvenită din rodul viei: „a trimis la vierii un rob”; „a trimis iarăși la ei un alt rob”; „apoi a trimis un altul”; „apoi a trimis mulți alții, dintre care, pe unii i-au bătut, pe alții i-au omorât”; „la urmă, l-a trimis și pe el [singurul fiu preaiubit]” (Marcu 12:2–6). Fiind influențat cel mai probabil de către relata-

rea din Marcu, Matei informează de asemenea că stăpânul viei a trimis în patru rânduri emisari la vremea roadelor, a cincea oară trimițându-și propriul fiu (Matei 21:33–37).<sup>6</sup> Spre deosebire de Marcu și Matei, Luca reconfigurează parabola vierilor, enumerând trei încercări din partea proprietarului viei, urmate de o a patra, de a recupera partea cuvenită de rod. Tiparul literar al revelației este semnalat formal prin menționarea explicită a numeralului „trei”: „a mai trimis un al treilea rob” (Luca 20:12), anticipând punctul culminant, sau ceea ce avea să se întâmple cu ocazia ultimei încercări. În a patra încercare, și ultima potrivit relației din Luca, stăpânul viei își trimite propriul fiu, acesta suferind moartea. Destinul tragic al fiului reprezintă apogeul dezvoltării intrigii. Luca pune în contrast voit destinele celorlalți emisari, care au fost numai bătuți, cu cel al fiului, care a fost ucis. Parabola își găsește deznodământul în dezvăluirea intenției stăpânului: „Acum ce le va face stăpânul viei? Va veni, va pierde pe vierii aceia și via o va da altora” (Luca 20:15–16).

Cele două exemple discutate anterior evidențiază prezența „procedului literar al revelației” în literatura nou-testamentară. În numărul următor vom reflecta asupra rațiunilor care au stat la baza utilizării acestuia de către literații biblici, precum și a semnificației procedului în discursurile biblice. ■

**Daniel Olariu** este pastor și predă limba ebraică și cursuri de Vechiul Testament la Universitatea Adventus din Cernica.



<sup>1</sup> Vezi Daniel Olariu, „Principii hermeneutice de interpretare a cărții Daniel: Procedul literar al revelației (1+2)”, *Curierul Adventist* 95.8/11 (2018): 13–15/14–16.

<sup>2</sup> Cu toate că în Evanghelia după Luca indicatorul de timp diferă, i.e., „cam la opt zile după cuvintele acestea” (Luca 9:28), evenimentul Schimbării la Față este de asemenea conectat exegetic cu episodul confesiunii lui Petru (v. 18–27).

<sup>3</sup> Ocaziile în care Isus este însoțit doar de Petru, Iacov și Ioan sunt puține la număr – doar două, iar în Evanghelia după Matei grupul restrâns este menționat pentru prima dată în contextul episodului Schimbării la Față. Mai mult decât atât, fiecare dintre aceste ocazii reprezintă un eveniment memorabil, atrăgându-se atenția asupra rolului central îndeplinit de Isus în fiecare ocazie: învierea fiicei lui Iair (Marcu 5:37; Luca 8:51) și Ghetsimani (Marcu 14:33; Matei 26:37). Semnificativ este și faptul că în toate aceste episoade transpare motivul morții și al învierii. În episodul Schimbării la Față, spre exemplu, Isus le cere ucenicilor explicit: „Să nu spuneți nimănui de vedenia aceasta până va învia Fiul omului din morți” (Matei 17:9). Altfel spus, semnificația episodului Schimbării la Față derivă din acest motiv.

<sup>4</sup> Semnificația intervenției Tatălui poate fi dedusă prin analogie cu replica severă a lui Isus la încercarea lui Petru de a-l descuraja să accepte scenariul patimilor (cf. Matei 16:22–23). Intervenția glasului din nor, cel mai probabil, descurajează o altă inițiativă a lui Petru care era contrară cu scenariul patimilor. Cuvintele Tatălui „(...) de El să ascultați!” încurajează adeviziunea ucenicilor la scenariul patimilor prezentat de Isus.

<sup>5</sup> O altă pildă formulată potrivit aceluși tipar este „Pilda lui Iotam” din Judecători 9:7–21. Pilda lui Iotam a fost discutată într-un alt număr (vezi referințele bibliografice de la nota 1).

<sup>6</sup> Matei diferă de Marcu în unele aspecte în prezentarea destinului celor trimiși să aducă stăpânului partea de rod. Un exemplu în acest sens îl reprezintă atât ordinea, cât și descrierea destinului unuia dintre cei trimiși. Dacă în Marcu primul trimis a fost bătut, al doilea rănit la cap și batjocorit, al treilea batjocorit etc., în Matei primul a fost bătut, al doilea omorât, al treilea ucis cu pietre etc. Cât privește diferența în privința destinului celui de-al doilea emisar în Marcu, Matei cel mai probabil explică faptul că rănila la cap au fost cauzate de omorârea acestuia cu pietre.



# ISUS ȘI NICODIM – o întâlnire cu reverberații în actualitate

Sunt tot mai multe voci care susțin ideea adaptării mesajului Evangheliei la realitățile contemporane. Se vorbește astfel despre o „nouă evanghelizare”, care „se adresează tuturor aceluia care au primit, cândva în trecut, credința creștină, dar care au încetat să aprecieze frumusețea ei, considerând-o chiar un obstacol în calea atingerii fericirii lor”<sup>1</sup>. Sau chiar despre remodelarea vocabularului evanghelic, câtă vreme „cultura noastră postmodernă ne-a făcut să ne împăcăm cu ideea conform căreia cuvintele nu au înțelesuri stabile, ci există într-un flux care le conduce într-o direcție sau alta, în funcție de interesele celor ce le folosesc”<sup>2</sup>.

Este adevărat că „religia creștină trebuie să iasă în întâmpinarea omului contemporan și să dialogheze cu neputințele, nevoile, aspirațiile, provocările și eșecurile lui, pentru a și le asuma și vindeca, îndrepta și mântui”<sup>3</sup>, dar ideea reinventării Evangheliei, ca o redefinire a coordonatelor sale esențiale, este contrară adevărului Scripturii care, dimpotrivă, afirmă cât se poate de lămurit că „Evanghelia aceasta (subl. noastră) a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor” (Matei 24:14).

## „Acesta a venit la Isus noaptea” (Ioan 3:2)

Dacă noțiunea de corectitudine politică este, fără îndoială, specifică vocabularului postmodernist, exclusivismul „preocupat să împiedice exprimarea unei idei, opinii sau credințe neagreate de conveniența politică”<sup>4</sup> a existat din vremuri imemorabile.

Astfel, potrivit gândirii potențailor vremii, Mântuitorul era o persoană nefrecventabilă, motiv pentru care, „dându-și seama de atitudinea generală a conducătorilor față de Isus, Nicodim a considerat că este înțelept să nu-și compromită reputația sau poziția îngăduind să se știe că Îl lua destul de mult în serios pe Isus pentru a căuta o întrevvedere personală cu El”<sup>5</sup>.

Interesant este faptul că, deși era un fariseu, lui Nicodim nu i se răspunde cu aceeași monedă, chiar dacă expresia „cârturari și farisei fățarnici” este destul de frecventă în evanghelii. Ea se referă însă la situații concrete și la persoane concrete, fără a căpăta valențe discriminatorii prin generalizare, întrucât Acela care era etichetat ca „un prieten al vameșilor și al păcătoșilor” (Matei 11:19) nu ezita să intre și să prânzească, atunci când era chemat, și în casele fariseilor (Luca 7:36; 11:37).

Nicodim are în schimb ocazia să primească mai întâi o lecție despre pocăința și mărturisirea publică a credinței, prin botez: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se

naște cineva *din apă* (subl. noastră) și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:5). O lecție dificilă pentru cineva care, potrivit teologiei iudaice, avea asigurată Împărăția cerului prin simpla descendență din stirpea lui Avraam, dar, în același timp, o condiție fără de care acceptarea divinității lui Isus („știm că ești un Învățător venit de la Dumnezeu” – vers. 2) rămânea doar un exercițiu inutil de (re)cunoaștere teoretică.

Altfel spus, corectitudinea politică, chiar și în accepțiunea ei benignă de „normă a decenței și a respectului față de semenii diferiți nouă”<sup>6</sup>, trebuie să dea prioritate cuvântului explicit al Scripturii. În cazul în speță: „Cine va crede și se va boteza va fi mântuit, dar cine nu va crede va fi osândit” (Marcu 16:16).

## „Drept răspuns, Isus i-a zis...” (Ioan 3:3)

Cine citește întreg pasajul biblic al întâlnirii dintre Isus și Nicodim nu poate să-și reprime o nedumerire: „Răspuns la ce?”, pentru că replica Mântuitorului nu urmează, așa cum te-ai aștepta, unei întrebări, ci unui enunț care ar putea fi considerat cel mult o declarație de credință referitoare la divinitatea Interlocutorului său.

Și totuși Isus răspunde. E drept, unei întrebări nerostite, dar care explică rostul vizitei nocturne a lui Nicodim, o întrebare pe care mult mai puțin sofisticatul temnicer al lui Pavel nu ezită să o pronunțe: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” (Fapte 16:30). „În înțelepciunea Sa neșarmurată, [Isus] a văzut în fața Sa un om care căuta adevărul. El știa pentru ce a venit și, cu dorința de a adânci și mai mult convingerea care se găsea în mintea ascultătorului, i-a vorbit în mod direct.”<sup>7</sup>

Specifică postmodernismului este întrebarea, nu răspunsul. De altfel, pornind de la aserțiunea că lumea de astăzi se află într-o continuă și rapidă transformare, unii contestă chiar și utilitatea răspunsului, pretinzând că „omul postmodern, debusolat de diversitatea punctelor de vedere, nu mai știe în ce să se încreadă, [...] rămâne un necunoscut și nu se poate individualiza, pierzându-se printre mii de măști”<sup>8</sup>.

Făgăduința Scripturii ne oferă posibilitatea eliberării din acest marasm existențial: „Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobodi” (Ioan 8:32). Sau, traducând într-o logică pozitivă răspunsul Mântuitorului: „Dacă un om [...] se naște din nou, [...] poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.”

Chiar dacă „postmodernismul” a preluat multe elemente creștine pe care le-a decreștinat (apocaliptica – în special prin prisma ecologistă, viața veșnică – văzută prin

intermediul diferitelor descoperiri medicale care prelungește viața, o formă surrogat de speranță – văzută ca gândire pozitivă)<sup>9</sup>, dominantă rațională a ideologiilor postmoderne le privează de posibilitatea de a oferi un răspuns credibil și satisfăcător la întrebarea: „Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?” (Marcu 10:17).

Oferind soluția nașterii din nou (sau „de sus”, vezi gr. *anōthen*), Mântuitorul nu face altceva decât să ne îndrepte privirea, speranțele și idealurile către desăvârșirea Creației inițiale, când „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse și iată că erau foarte bune (Gen. 1:31).

### „Nicodim I-a zis: «Cum se poate face așa ceva?»” (Ioan 3:9)

După ani de zile de orfelinat, unde legea celui mai tare opera fără disimulare și unde succesul era apanajul celor descărăreți, Tudor – un băiat de zece-unsprezece ani – întâmpina cu mult scepticism oferta de a avea o familie adoptivă.

La fel de neîncrezător privea și Nicodim la perspectiva unei transformări radicale a vieții sale ca urmare a nașterii din nou, logica sa privind mântuirea fiind destul de aproape de cea a tânărului bogat: „Ce bine să fac (subl. noastră) ca să am viața veșnică?” (Matei 19:16).

Este o dovadă în plus că relativismul, care pornește de la ideea eronată a lui Protagoras („omul este măsura tuturor lucrurilor”), nu constituie doar un apanaj al epocii postmoderne. De altfel, mai întâi umanismul și apoi iluminismul au promovat virtuțile acestui model imperfect și iluzia libertății drept ghidaj de acțiune, generată de separarea rațiunii umane de principiile credinței revelate.

E drept că, devenit o caracteristică esențială a postmodernismului, „relativismul distruge exigența moralei și speranța credinței, alungă frumusețea iubirii și răpește sensul existenței umane, punându-i înaintea nedesăvârșirea ca realitate a umbrei morții ce amenință omul la tot pasul”<sup>10</sup>. Se ajunge astfel la o religie fără Dumnezeu, o religie falsă „care este expresia proiecției nedesăvârșirii umane”<sup>11</sup>.

De altfel, putem fi mult mai îngăduitori cu rezervele lui Nicodim, dacă avem în vedere faptul că ucenicii înșiși, într-o împrejurare asemănătoare, nu s-au sfiit să exclame: „Vorbirea aceasta este prea de tot, cine poate s-o sufere?” (Ioan 6:60).

Oricine poate constata că, dincolo de o blajină mustrare, asemănarea lucrării Duhului Sfânt cu acțiunea vântului este de natură să călăuzească înțelegerea (nu doar a lui Nicodim) către o realitate superioară, vizând puterea transformatoare a lui Dumnezeu în viața celui care Îl primește, o „putere pe care niciun ochi omenesc nu o poate vedea [și care] creează o făptură nouă, după chipul lui Dumnezeu”<sup>12</sup>.

### Concluzii

Istoria convertirii lui Nicodim ne aduce în față adevăratele motive ale acceptării sau respingerii mesajului Evangheliei, motive la fel de valabile în vremea sa ca și în zilele noastre. De altfel, Scriptura vorbește despre „o Evanghelie veșnică” destinată „locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” (Apocalipsa 14:6).

Așadar, nu adecvarea mesajului la realitățile contemporane ascultătorului constituie principala problemă, ci deschiderea smerită a inimii către adevărurile mântuitoare ale Cuvântului revelat. „Nu prin certuri și discuții se luminează un suflet. Trebuie să privim și să trăim. Nicodim a primit învățătura și a luat-o cu el. A cercetat Scripturile într-un chip nou, nu ca să discute o teorie, ci ca să primească viață pentru suflet. El a început să vadă Împărăția cerului pe măsură ce s-a supus călăuzirii Duhului Sfânt”<sup>13</sup>.

Prof. univ. dr. **Dan Constantinescu** predă economia și este licențiat și în teologie.



<sup>1</sup> D. Avram, *O nouă evanghelizare?*, <https://ziuadecj.realitatea.net/eveniment/--73334.html>.

<sup>2</sup> L. De Chirico, Rămăși fără cuvinte. Cum remodelează romano-catolicismul vocabularul evanghelic, <http://vaticanfiles.org/en/2013/04/56-ramasi-fara-cuvinte-cum-remodeleaza-romano-catolicismul-vocabularul-evanghelic/>.

<sup>3</sup> B. Forte, *Esența Creștinismului*, EARCB, București, 2004, p. 38.

<sup>4</sup> D. Mușat, „Dinamica mentalității colective și politice”, *Jurnalul Libertății de Conștiință* nr. 5/2017, Editions IARSIC, Les Arcs, p. 55.

<sup>5</sup> *Comentarii biblice*, <https://mybible.ro/vdc/ioan/3/comentariu>.

<sup>6</sup> D. Mușat, *op. cit.*

<sup>7</sup> Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 168.

<sup>8</sup> A. Puiescu, „Libertatea de conștiință în paradigma existențială a omului postmodern”, *Jurnalul Libertății de Conștiință* nr. 5/2017, Editions IARSIC, Les Arcs, p. 104.

<sup>9</sup> A. Puiescu, *op. cit.*, p. 102.

<sup>10</sup> F.A. Schaeffer, *Trilogia*, Cartea Creștină, Oradea, 2002, p. 175.

<sup>11</sup> A. Riccardi, *Sant'Egidio, Roma și lumea*, Editura Fundației Culturale Române, București, 1998, p. 109.

<sup>12</sup> Ellen G. White, *op. cit.*, p. 173.

<sup>13</sup> *Idem*, p. 175.



## NICIO ALTĂ GREUTATE (1)

S-a stârnit o gâlceavă teologică în Antiohia. De ce? „Câțiva oameni veniți din Iudeea îi învățau pe frați și ziceau: «Dacă nu sunteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți»” (Fapte 15:1). În urma acelor dificultăți, biserica a hotărât să trimită la Ierusalim o delegație formată din Pavel, Barnaba și încă vreo câțiva frați din Antiohia, pentru lămurirea acestei probleme.

Creștinii din Ierusalim au convocat un congres la care au participat apostoli, prezbiteri, delegați din Antiohia și alții. Cei ce stârneau controversa nu s-au ferit să-și spună pe față poziția: „Atunci, unii din partida fariseilor, care crezuse-

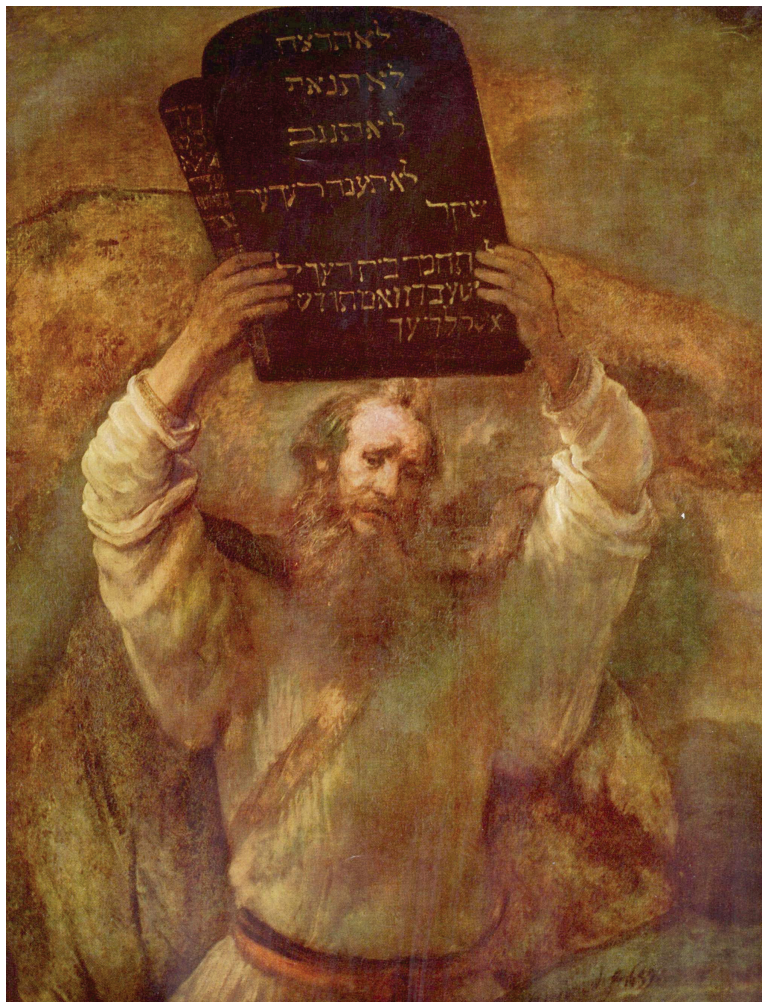
ră, s-au ridicat și au zis că neamurile trebuie să fie tăiate împrejur și să li se ceară să păzească legea lui Moise” (versetul 5).

Să facem strictă distincție între legea lui Dumnezeu, adică Decalogul, sau Cele Zece Porunci, scrise de Dumnezeu cu mâna Sa pe două table de piatră, unde totul este de natură morală, universal și etern, și legea lui Moise, care reprezintă totalitatea instrucțiunilor primite de Moise de la Dumnezeu și scrise de el într-o carte.

Și amplasarea fiecărei legi spune ceva:

Legea lui Dumnezeu, adică a Celor Zece Porunci, a fost pusă în chivotul mărturiei: „El (Locul Preasfânt) avea un altar de aur pentru tămâie și chivotul legământului, ferecat peste tot cu aur. În chivot era un vas de aur cu mană, toiagul lui Aaron, care înfrunzise, și tablele legământului” (Evrei 9:4).

„În vremea aceea, Domnul mi-a zis: «Taie două table de piatră ca cele dintâi și suie-te la Mine pe munte; fă și un chivot de lemn. Eu voi scrie pe aceste două table cuvintele care erau scrise pe tablele dintâi pe care le-ai sfărâmat și să le pui în chivot.» Am făcut un chivot de lemn de salcâm, am tăiat două table de piatră ca cele dintâi și m-am suit pe munte cu cele două table în mână. Domnul a scris pe table ce fusese scris pe cele dintâi, Cele Zece Porunci, care vă fuseseră spuse pe munte, din mijlocul focului, în ziua adunării; și Domnul mi le-a dat. M-am întors apoi și m-am pogorât de pe munte, am pus tablele în chivotul pe care-l făcusem și ele au rămas acolo, cum îmi poruncise Domnul” (Deuteronomul 10:1-5).



**SĂ FACEM STRICTĂ  
DISTINCȚIE ÎNTRE  
LEGEA LUI DUMNE-  
ZEU, ADICĂ DECALO-  
GUL, SAU CELE ZECE  
PORUNCI, SCRISE  
DE DUMNEZEU CU  
MÂNA SA PE DOUĂ  
TABLE DE PIATRĂ,  
UNDE TOTUL ESTE  
DE NATURĂ MORA-  
LĂ, UNIVERSAL ȘI  
ETERN, ȘI LEGEA LUI  
MOISE, CARE REPRE-  
ZINTĂ TOTALITATEA  
INSTRUCȚIUNILOR  
PRIMITE DE MOISE  
DE LA DUMNEZEU ȘI  
SCRISE DE EL ÎNTR-O  
CARTE.**

Nu se știe unde au ajuns toiagul lui Aaron și vasul cu mană, pentru că iată ce s-a constatat în vremea lui Solomon, cu ocazia inaugurării templului: „În chivot nu erau decât cele două table, pe care le pusese acolo Moise, la Horeb, când a făcut Domnul legământ cu copiii lui Israel, la ieșirea lor din Egipt” (2 Cronici 5:10). Deci în chivot, pe care numai preoții aveau voie să-l atingă, și numai învelit în perdeaua dinăuntru, erau Cele Zece Porunci.

Dar legea lui Moise? În niciun caz în chivot, ci în afara lui: „După ce a isprăvit Moise în totul de scris într-o carte cuvintele legii acesteia, a dat următoarea poruncă leviților care duceau chivotul legământului Domnului: «Luați cartea aceasta a legii și puneți-o lângă chivotul legământului Domnului, Dumnezeului vostru, ca să fie acolo ca martoră împotriva ta»” (Deuteronom 31:24-26).

Mântuitorul a zis așa către iudeii împotriviți: „Dacă un om primește tăierea împrejur în ziua Sabatului, ca să nu se calce legea lui Moise, de ce turbați de mânie împotriva Mea, pentru că am însănătoșit un om întreg în ziua Sabatului?” (Ioan 7:23). Deci tăierea împrejur făcea parte din legea lui Moise. Zeci și zeci de instrucțiuni întâlnim în cărțile Exodul, Leviticul, Numeri și Deuteronom, privitoare la curățire, la gelozie, la sclavie, la sărbători etc., care nu puteau fi scrise în altă parte decât în cartea lui Moise. Nu în Cele Zece Porunci!

Să recapitulăm: Decalogul a fost scris de Dumnezeu și a fost pus în chivot. Legea lui Moise a fost scrisă de acel conducător și legiuitor la porunca Domnului și a fost pusă în afara chivotului. Scriitorul Epistolei către evrei a zis: „Aceasta era o asemănare pentru vremurile de acum, când se aduc daruri și jertfe, care nu-l pot duce pe cel ce se închină în felul acesta la desăvârșirea cerută de cugetul lui. Ele sunt doar niște porunci pământești, date, ca toate cele privitoare la mâncări, băuturi și felurite spălături, până la o vreme de îndreptare” (Evrei 9:9,10). Jertfe de animale, de mâncare, de băutură, felurite spălări rituale, deci niște porunci pământești, date până la o vreme de îndreptare.

Când Hristos, Mielul lui Dumnezeu, a fost jertfit prin moartea Sa pe cruce, „îndată perdeaua dinăuntru templului s-a rupt în două, de sus până jos” (Matei 27:51). Acel fenomen marca sfârșitul sistemului ceremonial descris în cărțile lui Moise și în Epistola către evrei. Porunci pământești date până la o vreme de îndreptare. Scrise de Moise cu mâna lui și puse într-o carte lângă chivot. A venit vremea de îndreptare prin jertfa mântuitoare a lui Hristos. Dar ce a scris Dumnezeu cu mâna Sa în

piatră, singurul document scris chiar de El, este moral, vital, intangibil, dumnezeiesc, etern.

Am constatat că Biblia vorbește despre cel puțin trei feluri de porunci:

1. Poruncile lui Dumnezeu, Cele Zece Porunci, Decalogul sau Legea morală. Aceste porunci sunt dumnezeiești; Dumnezeu le-a scris, le-a rostit, le-a păstrat cu rigurozitate. Ele sunt o copie a caracterului Său, exprimă iubirea, sfințenia și dreptatea Lui. Despre credințioșii de la sfârșitul istoriei se spune așa: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12). „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos” (Apocalipsa 12:17).
2. Porunci pământești, date până la o vreme de îndreptare (Evrei 9:10). Date de Dumnezeu și scrise de Moise într-o carte (Deuteronom 31:24).
3. Porunci și învățături omenești, deci date de oameni, fără nicio participare dumnezeiască și împotriva voinței Lui, considerate „învățături începătoare ale lumii”, restricții ascetice imprumutate de creștini de la popoarele păgâne și osândite de apostolul Pavel în Coloseni 2:20-23.

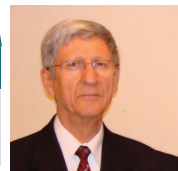
Poruncile de tipul al doilea îi frământau pe unii creștini și aceasta era problema care producea tulburări în Antiohia. Ce a hotărât congresul creștin din Ierusalim? Să nu împovăreze neamurile cu rânduieli date până la vremea de îndreptare, despre care chiar Petru a zis: „...un jug pe care nici părinții noștri, nici noi nu l-am putut purta” (Fapte 15:10). Ce era scris în cartea legii lui Moise era „împotriva lor” (Deuteronom 31:26).

Poruncile morale nu sunt împotriva omului, ci îi garantează fericirea, viața, armonia cu Dumnezeu. Ele sunt un pachet de îndrumări divine date pentru binele lui: monoteismul, evitarea idolatriei, a luării în deșert a numelui Domnului, a profanării zilei sfinte; cinstirea părinților, respectarea vieții, a familiei, a avutului aproapelui, respectarea adevărului și evitarea poftețelor păcătoase. ■

(Continuarea în numărul următor)

Ștefan Radu este pastor pensionar.

**GARANTIA  
LEGII  
ȘTEFAN  
RADU**



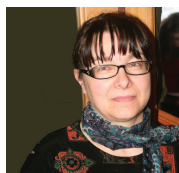
**PORUNCILE MORALE NU SUNT ÎMPOTRIVA OMULUI, CI ÎI GARANTEAZĂ FERICIREA, VIAȚA, ARMONIA CU DUMNEZEU.**



# DIN CUVÂNTUL DOMNULUI

Dragi copii, completați spațiile lipsă din Psalmul 23 și astfel veți găsi răspunsurile pentru completarea careului de mai jos.

1. Domnul este \_\_\_\_\_ meu: nu voi duce lipsă de nimic. El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă;
2. Îmi înviorează sufletul și mă \_\_\_\_\_ pe cărări drepte din pricina Numelui Său.
- 3/4. Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine. \_\_\_\_\_ și \_\_\_\_\_ Ta mă mângâie.

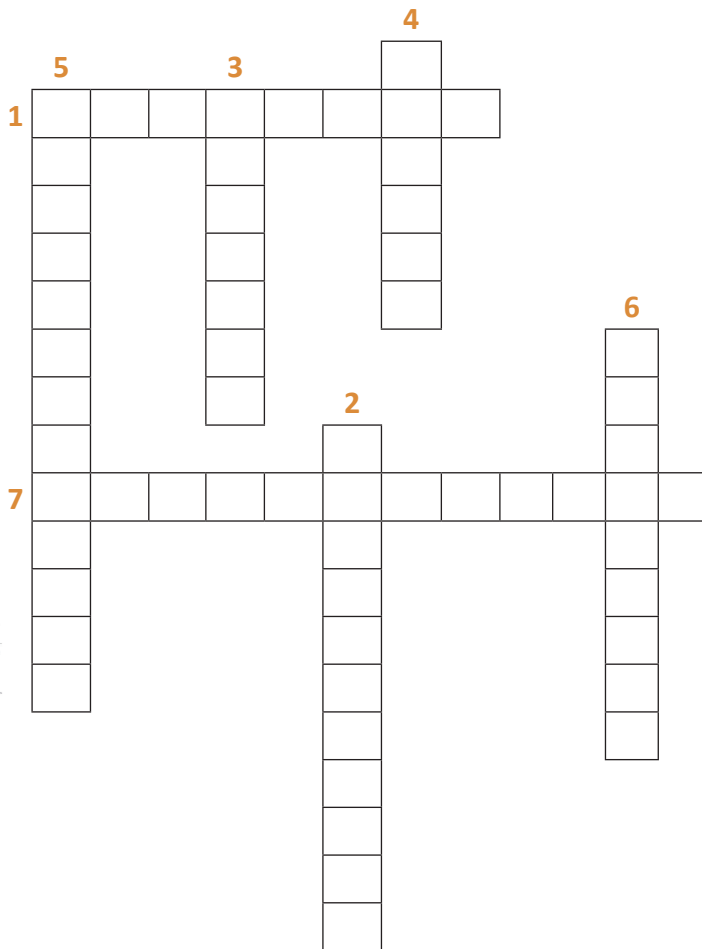
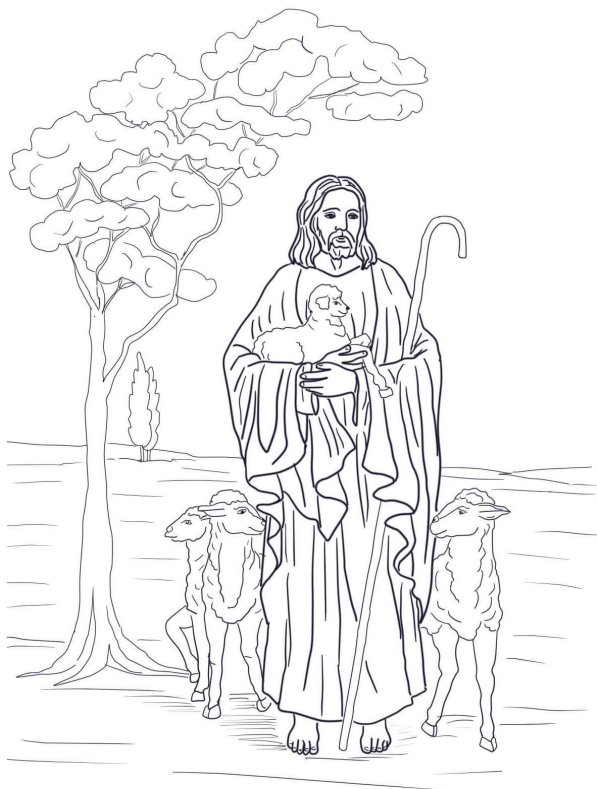


**MIELUSEII  
TURMEI  
ALINA  
CHIRILEANU**

5. Tu îmi întinzi masa în fața \_\_\_\_\_ mei, îmi ungi capul cu untdelemn și paharul meu este plin de dă peste el.

6/7. Da, fericirea și \_\_\_\_\_ mă vor însoți în toate zilele vieții mele și voi locui în \_\_\_\_\_ până la sfârșitul zilelor mele.

**Alina Chirileanu** este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.



**Răspunsuri:** 1. Păstorul; 2. povățuiește; 3. toiașul; 4. nutăna; 5. potrivnicilor; 6. îndurarea; 7. Casa Domnului.



# DEPLINA BUCURIE

**N**oi, oamenii, avem tendința de a determina realitatea vieții prin ceea ce credem. După cum spunea împăratul Solomon: „Cum gândește omul în inima sa, așa este el” (Proverbele 23:7, NKJV). Pornind de la cuvintele lui Solomon, James Allen a scris că „lumea exterioară a împrejurimilor se modelează în lumea interioară a gândurilor și atât stările plăcute, cât și cele neplăcute sunt factori care contribuie la binele ultim al individului. Culegând ceea ce a semănat, omul învață atât prin suferință, cât și prin fericire.”<sup>1</sup>

Esența umblării cu Hristos este bucuria, sărbătoarea. Hristos a venit în lume într-o atmosferă sărbătorească: „Vă aduc o veste bună, a strigat îngerul, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul” (Luca 2:10). Părăsind lumea, El a lăsat ucenicilor Lui, ca moștenire, bucuria Sa: „V-am spus aceste lucruri pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 15:11).

Acest spirit liber al festivității și veseliei lipsește din societatea contemporană. Notele dominante astăzi sunt apatia și chiar depresia. Harvey Cox scria că omul modern este atât de absorbit de îndeplinirea unor „munci utile și a unor analize raționale, încât a uitat cu desăvârșire ce înseamnă bucuria și extazul sărbătorii.”<sup>2</sup> Este trist când oamenii aleargă de la o biserică la alta pentru a obține o „doză” de „bucurie în Domnul”.

Bucuria nu o aflăm cântând un anumit tip de muzică sau alăturându-ne unui anumit grup de oameni, nici chiar exersând darurile spirituale ale Duhului, oricât de bune ar fi ele. Vom găsi bucuria în ascultare. Când puterea care este în Isus atinge munca și jocurile noastre, răscumpărându-le, jalea se va preface în bucurie. A ignora acest lucru înseamnă a nu înțelege sensul întrupării.

De multe ori ne străduim să pompăm bucurie în oameni, când în viața lor nu s-a petrecut, de fapt, nimic. Dumnezeu nu a pătruns în rutina existenței lor zilnice. Bucuria este o stare a minții care trebuie cultivată deliberat dacă vrei să trăiești, să iubești și să-i influențezi pe alții așa cum dorește Dumnezeu.

Puține lucruri valoroase se obțin ușor, iar obținerea unui duh plin de bucurie nu face excepție. Există riscuri în a ne stabili acest standard al credinței în acțiune. Este un preț mare care se cere plătit și, mai mult, el trebuie plătit în avans. Va trebui să renunțăm la unele gânduri cu care ne-am obișnuit, să abandonăm obiceiurile contra-productive și să nu mai apelăm la scuze.

Atâta timp cât suntem liberi să alegem la ce să ne gândim și avem miliarde de opțiuni, în fiecare clipă, noi putem alege conștient: să avem gânduri minunate, nu mediocre, să avem gânduri focalizate, nu împrăștiate,

să avem gânduri iubitoare, nu indiferente, să avem gânduri pline de credință, nu de teamă, să ne gândim la oportunități, nu la siguranță, să ne gândim la gânduri principiale, nu populare, să avem gânduri despre belșug, nu despre necesități, să ne gândim altruist, nu egocentrist, să ne gândim la promisiunile lui Dumnezeu, nu la problemele acestei lumi. „Cine depune eforturi să păzească poruncile lui Dumnezeu numai dintr-un simțământ al datoriei – pentru că i se cere să facă acest lucru – nu va ajunge niciodată să aibă bucuria ascultării. El nici nu cunoaște ascultarea.”<sup>3</sup>

Spiritul nostru poate obosi de căutarea încordată a lui Dumnezeu, așa cum și trupul obosește din cauza surmenajului. Sărbătoarea ne ajută să ne relaxăm și să ne bucurăm de lucrurile bune de pe pământ. De asemenea, poate fi un antidot eficace pentru stările periodice de tristețe care ne apasă și ne strâng inima. „O caracteristică interesantă a sărbătorii este faptul că ea duce la mai multă sărbătoare. Bucuria dă naștere bucuriei. Este unul din puținele lucruri din viață care se înmulțește prin dăruire.”<sup>4</sup>

Sărbătoarea este un har ce vine, fără ca noi să-l meritem, direct de la Dumnezeu. Presupune o atitudine activă din partea noastră – jertfa de laudă – care este însăși lucrarea la care suntem chemați. „Dumnezeu a dorit ca întreaga viață a poporului Său să fie o viață de laudă, în acest fel, calea Sa să fie cunoscută «pe pământ ... și printre toate neamurile, mântuirea Ta» (Psalmii 67:2).”<sup>5</sup>

Fie ca bucuria ta să îi binecuvânteze pe alții! ■

**JERTFA  
DE LAUDA  
STEFAN  
TOMOIAGA**



**„SĂ ADUCEM TOT-  
DEAUNA LUI DUM-  
NEZEU O JERTFĂ  
DE LAUDĂ, ADICĂ  
RODUL BUZELOR  
CARE MĂRTURISESC  
NUMELE LUI.”  
(EVREI 13:15)**

Ștefan Tomoiagă este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

<sup>1</sup> James Allen, in *The Wisdom of James Allen*, ed. Andy Zubko, San Diego, CA, Dove Foundation, 2007, p. 25.

<sup>2</sup> Harvey Cox, *The Feast of Fools*, Harvard University Press, Cambridge, Mass., 1969, p. 12.

<sup>3</sup> Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 97.

<sup>4</sup> D. Elton Trueblood, *The Humor of Christ*, Harper & Row, New York, 1964, p. 33.

<sup>5</sup> Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 295.



UNIVERSITATEA  
ADVENTUS

ADMITERE  
2019

IULIE / SEPTEMBRIE



T R A N S F O R M A Ț I  
*așemenea*

Romani 12:2



Teologie  
adventistă  
pastorală



Asistență  
socială



Pedagogia  
învățământului  
primar  
și preșcolar



Școala  
Postliceală  
Sanitară  
"Doctor Luca"  
Cernica



021 369 53 50  
0744 685 123  
uadventus.ro

